

GE JAARGANG N° 28 — 27 SEPTEMBER 1929 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

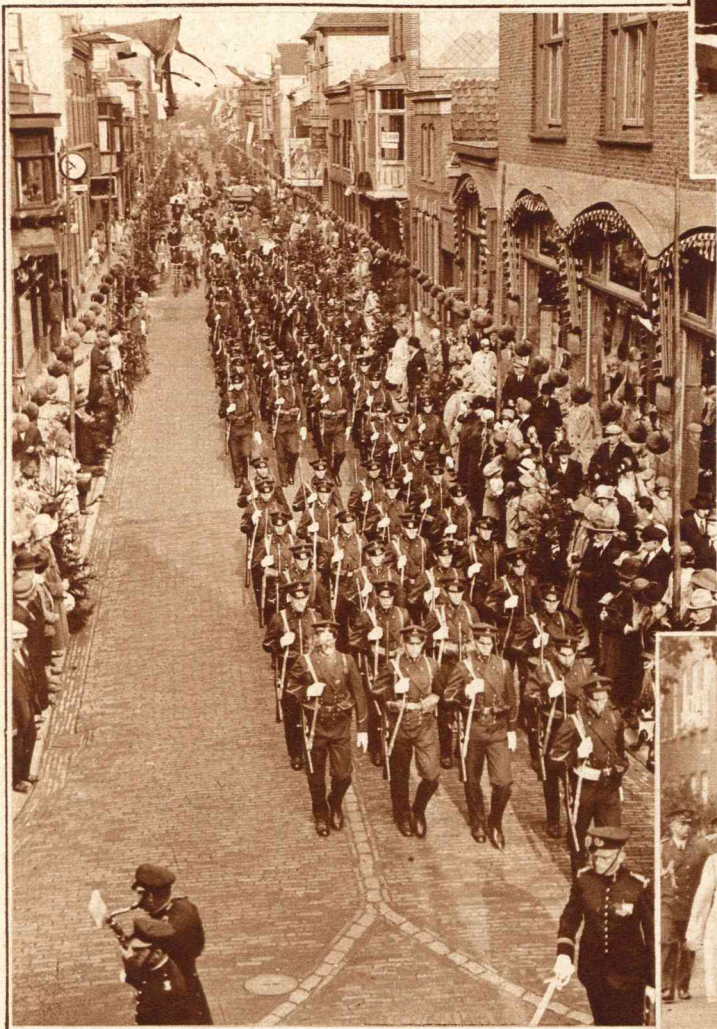
REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N.Z. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

„O, ALS IK JOU....”

is de goedmoedige bedreiging dezer hupsche boerin tegen haar partner in den Oud-Hollandschen boerendans, vertoond bij gelegenheid van het derde Eeuwfeest ter herdenking van de droogmaking van den polder Heer Hugowaard

DE FEESTEN TE DEN HELDER

Een kijkje in de versierde straten van Den Helder tijdens het opmarcheeren der Adelborsten, waarbij de publieke belangstelling groot bleek.

Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van het Kon. Instituut der Nederl. Marine waren er te Den Helder verscheidene feestelijkheden georganiseerd waarbij het Koninklijk bezoek een der voornaamste programmapunten vormde. Hoewel de komst der vorstelijke personen met vreugde begroet werd hebben de neerplassende regen en de kille temperatuur helaas veel afbreuk gedaan aan het uiterlijk gedeelte van het grootsch opgezet festijn. Desondanks heeft men braaf feest gevierd, de rechtstreeksche deelhebbenden

Na aftoef der Inspectie hield Vice-Admiraal Quant een redevoering in verband met het 75-jarig bestaan van het Instituut.

met de van heinde en verre overgekomen reünisten zoowel als de gansche bevolking van dit noordelijk Marine-oord. Onze fotograaf maakte er eenige foto's die een goeden indruk geven van hetgeen er zooal plaats vond.

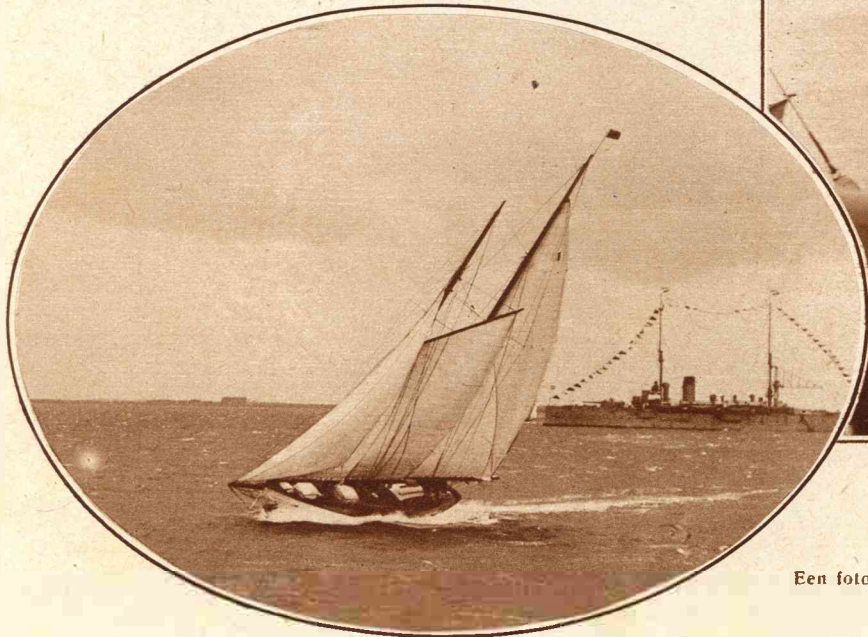
H.K.H. Prinses Juliana ziet men hier, terwijl zij „de Kortenaar” bezoekt.

*

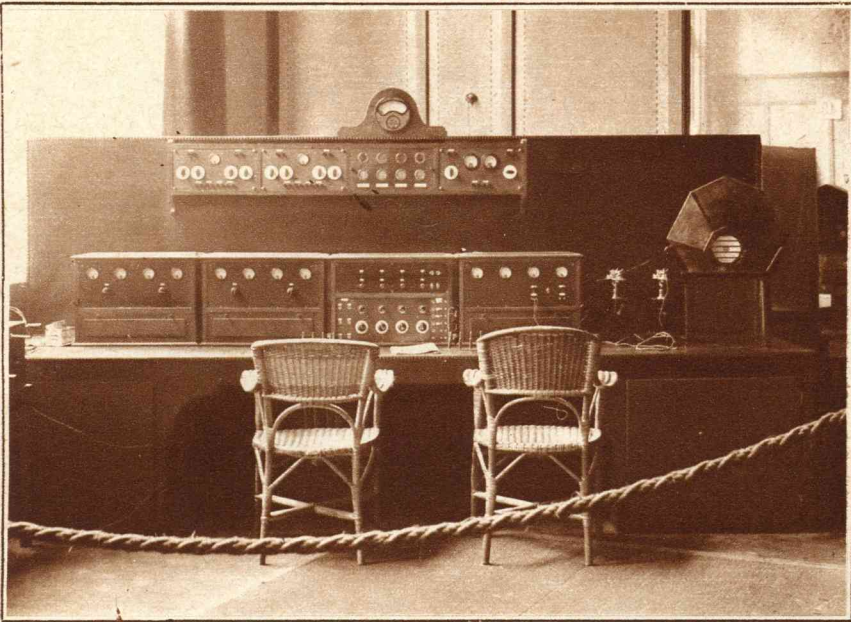
Hiernaast: H.M. de Koningin inspecteert de adelborsten onder begeleiding van Comm. Heeris.

Algemeen overzicht van de drukte die in de haven heerschte tijdens de zeilwedstrijden.

Een foto van een der deelnemers aan de zeilwedstrijden, die naar aanleiding van dit feest gehouden werden.

Van 17 tot 26 September werd in Bellevue een radio-tentoonstelling gehouden, de I.R.T.A. geheeten. Links: Een kijkje op de tentoonstelling, waar men den geluidversterker ziet, waarmede de uitzendingen van de N.C.R.V. en den K.R.O. langs de telefoonlijn naar den zender te Huizen doorgegeven worden. Rechts: De fraaie stand van de N.C.R.V. op de I.R.T.A. te Amsterdam.

IN DE HOOFDSTAD

Een interieur-foto van de pas in gebruik genomen Elthetokerk aan het Javaplantsoen, tijdens de inwijding, waarbij de koninklijke familie aanwezig was.

Z.K.H. Prins Hendrik gekiekt bij het verlaten van het kerkgebouw na de inwijding.

Heden herdacht de Heer A. Bartel, directeur der firma Peek & Cloppenburg, zijn 40-jarig jubileum als zoodanig. Een groeppfoto, genomen in Brack's Doelen Hotel. In het midden de jubilaris met echtgenoot, links de Heer Peek en Mevr. Peek, rechts de Heer en Mevr. Schröder.

Een exterieurfoto van de nieuwe Eltheto-kerk aan het Javaplantsoen te Amsterdam-Oost.

Bij een Derde-Eeuwfeest

Links: Z.Ed.achtb. Wiebe van Slooten, burgemeester van Heer Hugowaard en Dijkgraaf van den polder, spreekt zijn feestrede uit.

Rechts: Bij boerendansen behooren ook boerenjongens! Tijdens de pauze onder de uitvoering ging men rond met een kom met deze lekkernij gevuld. 't Eigenaardige is wel, dat dit alles met denzelfden lepel geschiedt!

Hieronder: De Commissaris der Koningin in N. Holland, Jhr. mr. dr. A. Roëll, eere-voorzitter van het eere-comité, verricht de openingsplechtigheid door het lint door te knippen. Dat hier veel belangstelling voor bestaat toont de foto duidelijk.

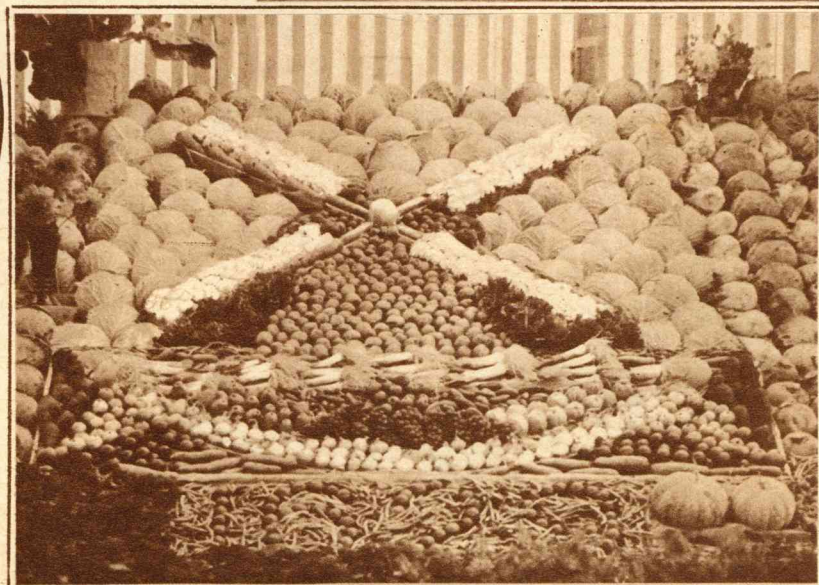

Hiernaast: Op het Oud-Hollandsche marktplein bedienden oud-Hollandsche juffers de eet- en drinkgrage kijkklustigen.

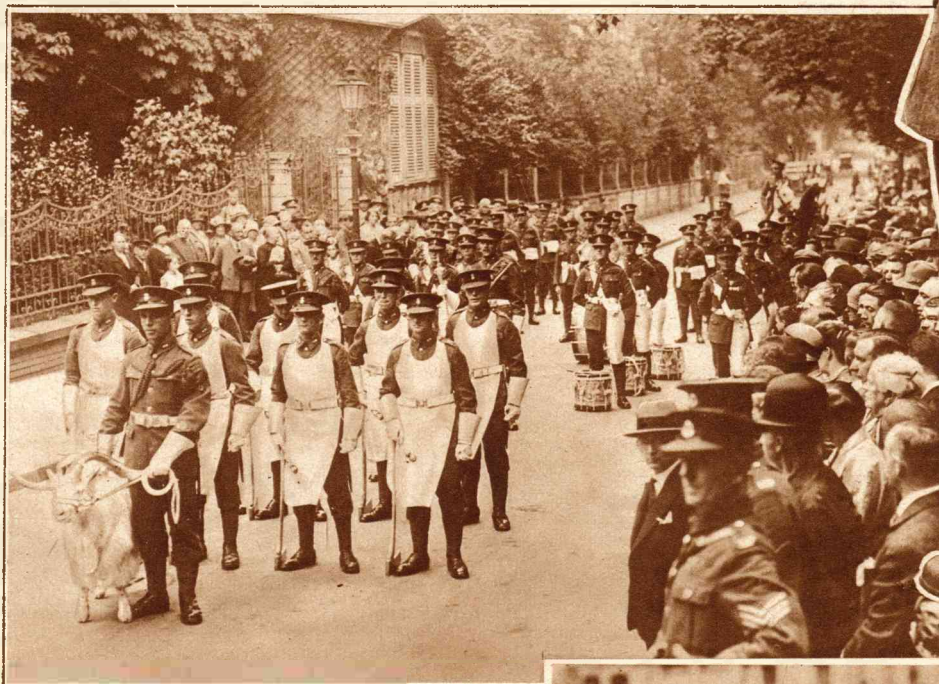
Een aantrekkelijke foto van een groep dansers en danseressen die zooveel luister gaven aan den optocht.

Op de tentoonstelling viel veel fraais te bewonderen. Hiernaast een mooie fruitstand, opgebouwd in den vorm van een molen.

VOOR HET LAATST OP APPEL

Het Rijnland wordt ontruimd! Ziedaar een der waarneembare resultaten van de jongste conferentie der Mogendheden in Den Haag! Na lange jaren in het vreemde land vertoefd te hebben, keeren de soldaten weer terug naar hunne haardsteden. Of ze dat allen geere doen? Wij durven te meenen van niet. Maar voor de eenmaal bezette gebieden kunnen we begripen, dat het afmarcheeren der bezettingstroepen als een bevrijding van een knellenden last gevoeld wordt! In ieder geval is het weder een flinke schrede voorwaarts in de richting van den vrede.

Een leuke foto van een Engelsch Regiment, opmarcheerende met hun regimentsmascotte een geit!

Deze foto geeft 'n afscheidsbeeld van één der Leicesters, te Königstein. Tot weerziens in het vaderland!

De ontruiming in vollen gang! In Königstein is men ijverig bezig kisten en koffers te pakken voor de afreis. Een aardige kiek die den arbeid der soldaten goed weergeeft.

Rechts: De Engelsche soldaten die hun laatste godsdienstoefening hielden in de Ring-kirche te Wiesbaden. De Tambour, vroolijk uitgedost, slaat de trom voor den opmarsch.

Hiernaast: De „Tommys“ verlaten met gemengde gevoelens hun kwartieren, eenerzijds vol vreugde over hun terugkeer naar het vaderland, maar aan den anderen kant moeten zij noode de reeds lang gesloten banden verbreken die hen aan 't Rijnland bonden.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Maar, kind, wat is je dan toch overkomen? Je ziet eruit als de dood! — Nu, nu — wees bedaard! Hier binnen mijn vier muren kan niemand je eenig kwaad doen."

Snikkend, radeloos, over haar geheele lichaam bevend, had het jonge meisje, tot wie deze troosten-de woorden waren gesproken, zich in de armen der bejaarde vrouw geworpen, wier beenig, onknop gezicht er nu niet bepaald als de spiegel eener teergevoelige ziel uitzag.

Een schitterende Septemberzon bescheen haast den heelen hoek van het kale armoedige vertrek, dat schijnbaar tegelijk tot keuken en huiskamer moest dienen. Maar de warme gulden zonneschijn, die soms nog het lelijkste weet te verfraaien, deed de kaalheid en armzaligheid der omgeving nog slechts leelijker uitkomen. Er was bepaald niets aantrekkelijks binnen de vier muren, waarover de vrouw met een zeker zelfbewustzijn had gesproken; en het arme jonge schepsel, een nog niet volwassen kind, moest wel zeer eenzaam en verlaten zijn, als deze haar desondanks als een kostelijk toevluchtsoord moesten voorkomen.

Er gingen minuten voorbij, voordat de smartelijke opwindning van het schreiende meisje bedaarde. Maar toen begon zij haar overvloedige tranen te drogen; zij ademde kalmer en slechts haar lippen beefden nog in haar lief gezichtje, dat bleek naar de troosteres toegekeerd werd.

"Wees niet boos op mij, juffrouw Nitschke! Maar het was zoo afschuwelijk, ach, zoo afschuwelijk! En ik heb immers ook op de heele wereld geen mensch behalve u."

"Ja zeker! En waarom zou ik dan ook boos op u zijn? Het is wel lang geleden, maar ik weet toch nog heel goed, hoe gauw men op uw leeftijd wanhoopt en tranen stort. Kom, begin nu niet weer opnieuw. Wat is er dan eigenlijk gebeurd? U wilde toch slechts naar Essinger gaan, om uw borduurwerk af te leveren en nieuw werk te halen?"

Het jonge meisje knikte. "Ja, en daar was het ook, dat ik zoo beleedigd werd."

Juffrouw Nitschke zette een zeer verbaasd gezicht. "Wat zegt u! Niet mogelijk! Toch niet door mijnheer Essinger zelf, die altijd zoo vriendelijk naar u informeerde, als ik er in uw plaats naar toe ging? Was hij misschien niet tevreden over uw werk?"

Het meisje aarzelde even met haar antwoord. Zij zette haar zwartstrooien hoed af en trok haar eenvoudig manteltje uit. Haar wangen bloosden onnatuurlijk, toen zij eindelijk antwoordde: "Neen, dat was het niet. Hij prees mij zelfs bijzonder, terwijl hij het borduurwerk bekeek; maar toen —"

"Toen kwam er twist over de betaling, niet waar?"

Met neergeslagen oogen schudde het jonge meisje haar hoofd. "Over de betaling hebben wij heel niet gesproken. Mijnheer Essinger zei allerlei dingen tegen mij, die mij vreeselijk verlegen maakten, ofschoon zij zeer vriendelijk klonken. En toen — toen deed hij plotseling een poging, om mij te kussen."

"En wat verder?"

"Ik stootte hem weg en toen viel hij met een brutale heftigheid tegen mij uit; ik moest mijn boeltje inpakken en voortaan ergens anders werk zoeken, in plaats van bij hem. Ik weet nauwelijks nog, hoe ik op straat gekomen ben, en den weg hierheen heb kunnen afleggen, want ik had voortdurend een gevoel, alsof ik in het volgende oogenblik bewusteloos neer zou vallen. Ik heb ook nog nooit in mijn leven zooiets verschrikkelijks onder-vonden."

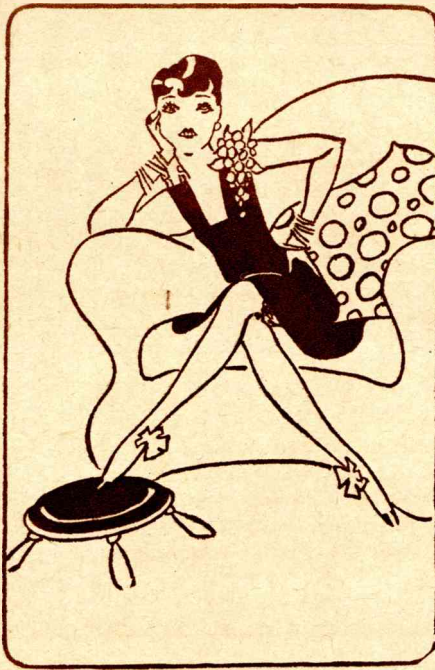
De tranen vielen al weer over haar gezicht; juffrouw Nitschke haalde echter haar schouders op en zei eenigszins minachtend: "Lieve hemel, dat is toch nog niet het ergste, als er eens iemand een kus van u wil afdwingen. En u mag blij zijn, juffrouw Elze, dat u nooit iets ergers overkomt. Maar u hebt natuurlijk groot gelijk gehad, dat u het niet wilde laten welgevalen. Ik zou net zoo gedaan hebben, als ik van uw leeftijd was. Nu zult u dus van die zaak geen werk meer ontvangen?"

"Zeker niet en ik zou dat ook niet mogen aannemen. Ik wil nooit meer iets met dien akeligen man te doen hebben."

"Nu ja, dat is heel mooi en goed. Maar op welke manier hoopt u dan iets te verdienen? Ik dacht, dat het moeite genoeg had gekost, om gelegenheid voor u te vinden uw brood te verdienen. En nu is het daarmee ook al weer uit. Nu kunt u opnieuw van Pontius naar Pilatus loopen, opdat wij beiden niet zullen verhongeren."

Het gevoel van medelijden, dat eerst in haar gedrag was gebleken, was zichtbaar door een zeer onaangename stemming verdreven en zij behoorde

Fanny Flapuit zegt:

Vandaag aan dan dag is het de vraag: „Hoe dikwijls moet een vrouw getrouwd geweest zijn om „binnen” te zijn?”

niet tot de fijngevoelige naturen, die zich ter wille van anderen kunnen bedwingen. Dat het jonge meisje niet op haar laatste knorrige bewering antwoordde, maar slechts zwigend met neergeslagen oogen het hoofd boog, scheen haar humeur nog meer te bederven. Zij begon zeer luid aan het fornuis met de pannen te rommelen en na eenigen tijd ging zij op een onvriendelijken toon voort: „Ja, wat moet er nu van komen? De paar stuivers, die ik nog in huis heb, zullen gauw genoeg uitgegeven zijn. Een nieuwe kamerbewoner is er nog niet gekomen en de huur is ook nog niet aan den huiseigenaar betaald. Als Krauze lastig wordt — en van dien man kan je alles verwachten — dan zitten wij eenvoudig op straat. Daar had u wel een beetje aan moeten denken."

"Maar ik had toch niet anders kunnen doen, juffrouw Nitschke, en u zei zelf toch zooeven —"

"Wat ik gezegd heb, heb ik gezegd. Ik ben zeer zeker een goedhartige vrouw, en ik geloof, dat ook te hebben bewezen, toen ik u tien maanden geleden in huis nam. Of denkt u misschien, dat zooiets een kleinigheid is voor een arme vrouw, als ik ben?"

"Ik zou het ondankbaarste schepsel van de wereld zijn, als ik dat ooit kon vergeten, juffrouw Nitschke! De dood van mijn vader had mij immers van allen steun beroofd, en ik weet niet, wat er met mij had moeten gebeuren, als u mij niet edelmoedig in huis hadt genomen. Als u in mijn hart kon lezen, zou u weten, dat ik niets vuriger wensch, dan al uw weldaden duizendvoudig te vergelden.

De gedachte, dat ik u daarentegen slechts tot last kan zijn, maakt mij ongelukkiger dan ik kan zeggen."

"Dat wil ik wel gelooven, juffrouw Elze! En ik maak er u ten slotte immers geen verwijt van, dat u zoo weinig geschikt is, om geld te verdienen. Dat moeten uw overleden ouders verantwoorden. Over uw moeder wil ik niet spreken, want die heb ik niet gekend, en toen zij stierf, was u nog een kind. Maar uw vader — hij mag een zeer geleerde heer zijn geweest en ook een brave man — maar met uw opvoeding — neem mij niet kwalijk — heeft hij ernstig misdaan."

"Och, juffrouw Nitschke —"

"Nu zult u natuurlijk dadelijk weer tranen gaan storten zooals altijd, als men zijn naam noemt. Maar wat waar is, moet daarom toch waar blijven. En ik zeg het ronduit: voor een man, die zijn kind niets geen geld kan nalaten, heeft hij u heel verkeerd opgevoed. Een beetje Fransch, een beetje muziek, een beetje schilderen en nog een beetje van duizend andere dingen — maar niets nuttigs, niets, waarmee u zich zonder honger en verdriet door het leven kunt slaan. Nu, en dan die overdreven teederheid! — Je kan een teringachtigen papegaai niet angstiger tegen ieder tochtje beschermen, dan hij het met u heeft gedaan. Dus moest u natuurlijk wel zoo hulpeloos blijven als een klein kind. Als hij nu kon zien, wat hij met zijn zoogenaamde groote liefde teweeg heeft gebracht, zou hij het wel bitter betreuren. Maar tijdens zijn leven had een eenvoudige werkster het immers niet mogen wagen, den geleerden man eenigen raad te geven, en nu hij in het graf ligt, is het te laat."

Misschien zou de stroom van haar redevoering nog lang op denzelfden toon voortgegaan zijn, als het gesnik van het meisje haar ten laatste niet had aangespoord, om een blik te slaan op den stoel aan het raam. Daar zat het beklagenswaardige schepsel, wanhopig in elkaar gezonken, met haar zakdoek voor het gezicht.

Toen zij de ruwe stem der scheldende vrouw niet meer hoorde, hief zij haar blond hoofd op en zei zacht: „Heb nog maar een beetje geduld met mij, juffrouw Nitschke; ik zal u niet lang meer tot last zijn, want er moet toch een bezigheid voor mij te vinden zijn — al zou ik mij ook als dienstbode verhuren. Maar tot zoolang — ik smeeke u van ganscher harte om — spaar de nagedachtenis van mijn armen vader. Voor mij is hij de edelste en volmaaktste van alle mensen."

De brave juffrouw Nitschke scheen voornemens eenigen niet eerbiedigen twijfel hieromtrent uit te spreken. Maar een luid kloppen op de deur belette haar reeds na de eerste woorden het voortzetten van haar redevoering en haar mager gezicht kreeg dadelijk een onderworpen uitdrukking, toen zij den binnenkomenden man herkende.

Het was een groote, magere man, van misschien vijf en dertig jaar, met een smal, bleek, behalve kleine bakkebaardjes, gladgeschoren gezicht, een buitengewoon dunnen neus en bloedeloze, saamgedrukte lippen. Zijn zwart pak was onberispelijk van snit en zeer zindelijk; zijn keurig linnengoed scheen pas zooeven onder het strijkijzer te zijn geweest. Maar zijn voorovergebogen houding en zijn zeer groote handen en voeten waren oorzaak, dat hij ondanks zijn goedverzorgde kleeding geen deftigen indruk maakte.

Een vlugge blik uit de koele grijze oogen van den bezoeker ging naar het aan het raam zittende jonge meisje; toen wendde hij zich stuursch tot juffrouw Nitschke, die druk bezig was, met haar keukenschort een der houten stoelen af te stoffen.

"Doe geen moeite; ik ben niet van plan, mij hier lang op te houden. Het is al onaangenaam genoeg voor mij, dat ik zelf moet komen, om de vervallen huur te innen, maar het schijnt wel, dat ik tot den jongsten dag zou kunnen wachten, zonder dat u die vrijwillig bracht."

Hij haalde een groote, met papieren volgepropte portefeuille voor den dag, om daarin naar de kwitantie te zoeken. Juffrouw Nitschke stond ver-

No. 1

legen aan haar schort te frommelen en kwam eindelijk met haar geldelijke verlegenheid voor den dag.

„U zult zeker wel geduld met mij willen hebben, mijnheer Krauze! Het is een slechte tijd voor een alleenstaande vrouw, die met werken den kost moet verdienen. Ik heb toch tot nu toe altijd trouw betaald.”

„Dat is niets bijzonders,” zei hij koel, „maar dooeenvoudig uw plicht. En ik wil in uw belang hopen, dat u ook dezen keer in staat is, om uw huurschuld te betalen. Ik moet mijn renten eveneens op tijd afdragen en kan geen slechte betalers in mijn huizen houden.”

De koele toon van zijn woorden was ontmoedigend genoeg. Men behoefde slechts een blik te slaan op zijn wasbleek, ondoorgroendelijk gezicht, om te begrijpen, dat men bij dezen man niet op medelijken behoefde te hopen.

„Ik heb tegenspoed gehad met mijn gemeubileerde kamer,” klaagde juffrouw Nitschke. „Sedert twee maanden staat die leeg en de laatste bewoner is er van door gegaan, zonder de huur te betalen. Er zijn zooveel slechte mensen op de wereld, mijnheer Krauze, en met een alleenstaande vrouw doet iedereen, wat hij wil.”

De huisheer had eindelijk het gezochte papier gevonden. „Het is erg voor u, als u u door den eersten den besten schurk laat bedriegen,” zei hij, „maar u kunt onmogelijk verlangen, dat ik daaronder zal lijden. Hier is de kwitantie. Laten wij de zaak spoedig afhandelen, want ik heb weinig tijd.”

„Maar ik kan niet betalen; ik heb op het oogenblik geen vijf mark in huis. Als u mij nog een week uitstel zou willen geven!”

„Zoo? Kunt u niet? Dat is zeker zeer onaangenaam. Dan moet ik u dus op straat zetten.”

„Ach, lieve hemel! Dat zult u een arme wedu-vrouw toch niet aandoen, mijnheer Krauze! Als u mij en die arme wees op straat zet, blijft er voor ons niets anders over, dan in het water te springen.”

De grijze oogen van den man keken andermaal glurend naar de angstig luisterende Elze, en er speelde een kwaadaardige glimlach om zijn dunne lippen.

„O, ik denk, dat het die arme wees niet moeilijk zal vallen, om zichzelf en u uit de verlegenheid te redden. Als men er zoo goed slag van heeft, om met zijn mooi gezichtje iemand in te palmen —! U is toch wel dezelfde Elze Lobener, juffrouw, die al hier in huis was, toen mijn zoon de gemeubileerde kamer van juffrouw Nitschke bewoonde!”

Een gloeiende bloes kleurde Elze's lief gezicht. Zij stond spoedig op, maar was zoo ontsteld en verlegen, dat er geen woord over haar lippen kwam. De weduwe moest in haar plaats antwoorden.

„Zeker is zij het, mijnheer Krauze, de dochter van doctor Lobener, die zooveel uitvindingen heeft gedaan of tenminste heeft willen doen. Ik heb haar uit goedhartigheid bij mij opgenomen, omdat zij geen thuis had, toen haar vader gestorven was. Hij heeft haar immers geen cent nagelaten! Zelfs de meubelen en de boeken zijn verkocht moeten worden, opdat hij netjes begraven zou kunnen worden. Het was treurig en ik wilde haar niet aan haar lot overlaten en haar van den slechten weg afhouden.”

„Zoo? En hoe noemt u dan den weg, dien de juffrouw achter uw rug heeft bewandeld? Ik denk, dat die ook niet zoo heel gunstig was.”

Juffrouw Nitschke achtte zich beleedigd. „Mijnheer Krauze, ik ben een arme weduwe, maar —”

„Nu, u hoeft niet dadelijk zoo op te stuiven. Misschien hebt u ook heel niets van die vrijerij geweten.”

Het verbaasde gezicht van de vrouw scheen inderdaad van haar argeloosheid te getuigen. „Mijn hemel! Met wien moet zij dan verkeer hebben gehad, mijnheer Krauze?”

„Met mijn zoon. De zaak is nu wel afgehandeld, maar u kunt toch begrijpen, dat ik zulke mensen niet in mijn huis wil hebben. En u kunt de juffrouw er voor bedanken, dat ik u geen uitstel van betaling toesta en onmiddellijk den deurwaarder op uw dak zal sturen.”

De wakkere vrouw kon zich van schrik niet beheerschen. Zij sloeg haar handen in elkaar en viel heftig tegen Elze uit. „Is het mogelijk? Moet ik zulke dingen van u hooren? Waarom spreekt u niet? Waarom zegt u niet tegen mijnheer Krau-

ze, dat hij zich vergist, dat u nooit iets met den advocaat te maken hebt gehad? Was u gisteren dan niet zeer verontwaardigd, alleen omdat iemand u een kus had willen geven?”

Elze verborg haar gezicht in haar handen en sprak geen woord.

Krauze zei echter: „De juffrouw zal het feit niet durven loochenen. En het zou haar ook niets helpen, want ik heb de bewijzen in handen. Hebt u niet zelfs met mijn zoon gecorrespondeerd, sedert hij uit Breslau vertrokken is?”

„Wat? Achter mijn rug? En zij doet altijd, alsof zij niet tot tien kan tellen! Dat heeft men nu tot dank voor al zijn weldaden.”

Elze liet haar handen vallen en sloeg verwijtend haar mooie oogen op de driftige vrouw. „Ik heb u geen schande aangedaan, juffrouw Nitschke,” zei ze nederig. „Wat er tusschen mij en den advocaat is

Tooveresje

*

*Meisje, 'k heb zoo'n kale kamer,
Kom eens hier en fleur hem op.
Hier zijn plaatjes, daar een hamer;
Wil je kleedjes of een pop?
Spijkers, stijfjes, kom geef op maar,
Want je handjes zijn zoo fijn.
Zeg maar, waar 't moet staan of hangen,
Dan zal ik wel hamer zijn.*

*O, wat is het nu heel anders,
Wat een sfeer en wat een kleur!
Kijk eens wat een stemmig hoekje
En dien vogel op de deur.
Alles heb je bloei gegeven,
En geloof je dat 'k niet roest,
Dat ik zooveel moois en kostbaars
Had verborgen in die kist?*

*Wil je nog een beetje blijven?
'k Geloof, er moet nog meer gedaan,
Want ik heb nog in mijn binnenst
Zooveel goeie dingen staan,
Die nog wachten 't tooveresje,
Dat ze wekt en eensklaps roend
Tot zó'n mooi en edel wezen,
Dat men mij niet meer herkent.*

M. v. W.

voorgevallen, is doodonschuldig. Het kan verkeerd zijn geweest, dat ik u er niets van verteld heb, maar zoo'n behandeling heb ik daardoor niet verdiend.”

„Nu hoort u het,” zei de huisheer. „Uw beschermeling maakt er volstrekt geen geheim van, dat zij mijn zoon naloopt.”

„Neen — dat is te erg!” riep Elze met de wanhoop van een onbarmhartig mishandeld schepsel. „Wat heb ik u misdaan, dat u mij zoo wreed beschimpt!”

„O, ik vraag u duizendmaal om vergiffenis!” antwoordde Krauze met een spottende beleefdheid. „Ik kon natuurlijk niet vermoeden, dat u op dit punt zoo teergevoelig was. Nu, ik hoop toch, dat u op mijn zoon geen groote verwachtingen meer bouwt.”

Elze wilde iets antwoorden, maar schaamte en verdriet snoerden haar de keel dicht, en omdat zij niet kon vluchten, keerde zij haar kwelgeest den rug toe. Dat was echter voor juffrouw Nitschke, die blijkbaar slechts aan de onbetaalde huur dacht, een teeken, op haar beurt het meisje aan te vallen.

„Doe dan toch uw mond open! Vraag mijnheer Krauze tenminste om vergiffenis en belooft hem, dat er nooit meer zooiets zal gebeuren. Dat is toch wel het minste, wat ik van u kan verlangen.”

„Ik behoef niemand om vergiffenis te vragen, juffrouw Nitschke, en niets te beloven. Als de advocaat hier was, zou hij mij wel tegen zulke grofheden weten te beschermen.”

„Wel drommel nog toe, juffertje, wat is u verbazend licht geraakt!” zei Krauze, terwijl hij zijn portefeuille weer in den borstzak van zijn onberispelijk gekleede jas stak. „Nu, zooals u verlangt; ik heb geen zin, mij nog verder met u te bemoeien. Als juffrouw Nitschke beslist niet van u kan schei-

den, wordt u allebei de deur uitgegooid. In het tegenovergestelde geval had ik misschien nog een oog dichtgedrukt en tot den eersten van de volgende maand met de vervallen huur gewacht.”

Hij zette zijn hoed op en liep naar de deur.

Met smeekeend opgeheven handen kwam juffrouw Nitschke naar hem toe. „In vredesnaam, mijnheer Krauze, maak mij niet ongelukkig. Ik wil immers graag alles doen, wat in mijn vermogen is, maar zet mij niet op straat.”

„U hebt mijn laatste woord gehoord. Als dat schepsel morgen nog bij u is en u intusschen de huur niet hebt betaald, dan gaat u eruit. Dat is toch duidelijk genoeg en u weet dus, hoe u u moet gedragen. Goeden morgen!”

Zonder nog eens naar Elze te kijken, verliet hij de woning.

II

Minutenlang had Elze geduldig den stroom van verwijten en scheldwoorden over zich heen laten gaan, waarmee juffrouw Nitschke haar na het vertrek van den huisheer overlaadde. Maar ten laatste werden de beleedigingen zelfs voor haar nederige onderdanigheid te erg.

„Waarom behandelt u mij als een misdadigster? Wat heb ik gedaan, dat ik zulke vreeselijke dingen tegen mij moet laten zeggen? Als ik verkeerd heb gedaan, ben ik daarvoor dan nog altijd niet hard genoeg bestraft?”

„O, men zal de jongedame ten slotte nog met glacéhandschoenen moeten aanpakken. U hebt waarlijk wel reden, om de trotsche en beleedigde onschuld te spelen! Het zal immers prettig worden, als wij morgen samen gaan bedelen, om later ergens in een hoek te kruipen, tot de politie ons als daklozen opsluit. Ik had nooit kunnen veronderstellen, dat mijn goedheid zulke rente zou opbrengen.”

„U zult geen reden hebben, om uw goedhartigheid te betreuen, juffrouw Nitschke!” verklaarde het jonge meisje, wier tranen plotseling ophielden te vloeien. „De man heeft immers duidelijk genoeg gezegd, onder welke omstandigheden hij u uitstel van betaling wil geven. Het spreekt dus vanzelf, dat ik, het gehate beletsel, wegga.”

„Nu, het zal zeker het verstandigste zijn, als u zoo spoedig mogelijk een andere woning zoekt. Maar u kunt het ook evengoed nalaten, want u vindt er natuurlijk geen, en ten slotte komt u toch weer onder mijn dak.”

Elze's gezicht had een eigenaardig strakke uitdrukking gekregen. Zij schudde vastbesloten haar hoofd. „Neen, wees u maar niet bang. Ik zal wel ergens onder dak komen. U kunt mijnheer Krauze gerust nu al berichten dat hij mij nooit meer in zijn huis zal aantreffen.”

Ofschoon zij niet meer schreide en klaagde, moest er toch iets in den toon van haar stem zijn, dat weerklink vond in het eenigszins gevoelige hart van juffrouw Nitschke, want na een kort stilzwijgen zei ze: „Voor mijnheer Krauze is het natuurlijk de hoofdzaak, dat de geschiedenis tusschen u en den advocaat uit raakt. En omdat de jongeman u toch slechts voor den gek houdt, deed u als verstandig meisje het beste, door den ouden man in zijn humeur te houden. Schrijf den advocaat een brief, dat u niets meer van hem wilt weten, of iets van dien aard. Ik laat dit schrijven dan aan den huisheer zien, opdat hij het zal kunnen lezen en zelf in de bus gooien. Zooals ik dien man beoordeel, zal hij ons allebei dan 'n heelen tijd met rust laten.”

Terwijl juffrouw Nitschke sprak, had Elze haar hoed opgezet en haar mantel aangetrokken. Haar gezicht was nu doodsbalek, maar toonde tevens een koele vastbeslotenheid zooals nooit tevoren.

„Ik wil wel gelooven, juffrouw Nitschke, dat u het goed met mij meent en geen laagheden van mij verwacht. Maar u kunt toch onmogelijk van mij verondersteld hebben, dat ik op uw voorstel zou ingaan.”

„Nu, u moet zelf maar weten, wat doelmatig en nuttig voor u is. U wilt dus waarlijk een andere woning gaan zoeken?”

Elze stond al aan de deur. „Ja.”

„En uw boeltje — zult u dat laten halen?”

„Zeker! Maar als — als dat niet al vandaag of morgen zou gebeuren, mag ik u zeker wel verzoeken, mijn weinige bezittingen intusschen nog in bewaring te houden. „En dan” — de woorden kwamen slechts met moeite over haar lippen — „dan wil ik u nog eens van harte bedanken voor al het goede, dat u aan mij hebt gedaan.”

(Wordt voortgezet)

MODESCHOUW

Ik ben naar een modeshow geweest, zoo'n ding moest ik toch ook eens gezien hebben, meende ik, want hoe wil je anders nog meepraten tegenwoordig als je in gezelschap van dames komt!

Maar ik ben niet geweest naar de show van De Bijenkorf of die van Gerzon, nee, als goede Hollander ben ik naar zoo'n kijkspul van een buitenlander gegaan, dat in een hotel met een buitenlandschen naam gegeven werd en dus veel en heel veel mooier was, dan al dat Nederlandsche gedoe, waarvan alleen maar de naam buitenlandsch is, vermoedelijk om de menschen in de war te brengen en ze te suggereeren, dat ze een „show” zien en geen „tentoonstelling” of „schouw” wat natuurlijk iets minderwaardigs is.

Onder de poort in de Reguliersdwarsstraat stapten we, de kunstenaar, die de plaatjes bij dit artikelje geteekend heeft en die dus eigenlijk het voornameste werk heeft gedaan, en ik het Carlton Hotel binnen, waar in den laatsten tijd zooveel over gepraat is en waarover na deze modeshow-dagen nog wel meer gepraat zal worden, zij het dan in anderen zin, door de vele dames, die het prachtige gebouw nu voor het eerst van binnen hebben kunnen zien.

Met de geruischlooze lift, die zacht als een Zeppelin naar boven zweeft, gingen we naar de zooveelste verdieping, waar we ineens stonden in een paars licht, dat ons aan alle kanten omgaf en een indruk van intimiteit schiep, die het geweldige van de groote zaal, waarin we kwamen, tot prettiger aandoende verhoudingen terugdrong. Nog een eindje verder en we waren in de zaal, waar de show zou worden gehouden: een parketvloer met een hekje er om en daar weer omheen gezellig voor de thee gedekte tafeltjes.

We hadden al een kwartiertje gezeten en allengs waren de meeste tafeltjes bevolkt en dan op eens... daar had je het.

Licht als een zuchtje zweefde een jong meisje binnen en kwam zich, draaiende en kronkelende, binnen het hekje aan de verzamelde menigte vertoonen. En tegelijk kwam, bedeesd en een beetje aarzelend... vrouwelijk zou ik haast zeggen... de heer Natan naar voren, de heer Leon Natan,

l'administrateur-délégué van de Société anonyme „Ancien Etablissements Natan & Cie”, waarvan de show uitging. Met een zacht stemmetje kondigde hij aan: „Robe Colibri, de chez Leconte” en de aanwezigen keken naar het draaiende en trippel-passende meisje.

Ik ook. Maar van het kostuum, waarnaar de meesten wel zullen gekeken hebben, want het waren bijna allemaal dames, die in de zaal waren, heb ik, eerlijk gezegd, niet veel gezien, ik keek meer naar de juffer, die er in zat. Of dat ook eigenlijk nog niet, ik keek meer naar de dwaze bewegingen, die ze maakte en die den schijn hadden, alsof ze

als 'n ronggeng ...

... Robe Colibri de chez Leconte ...

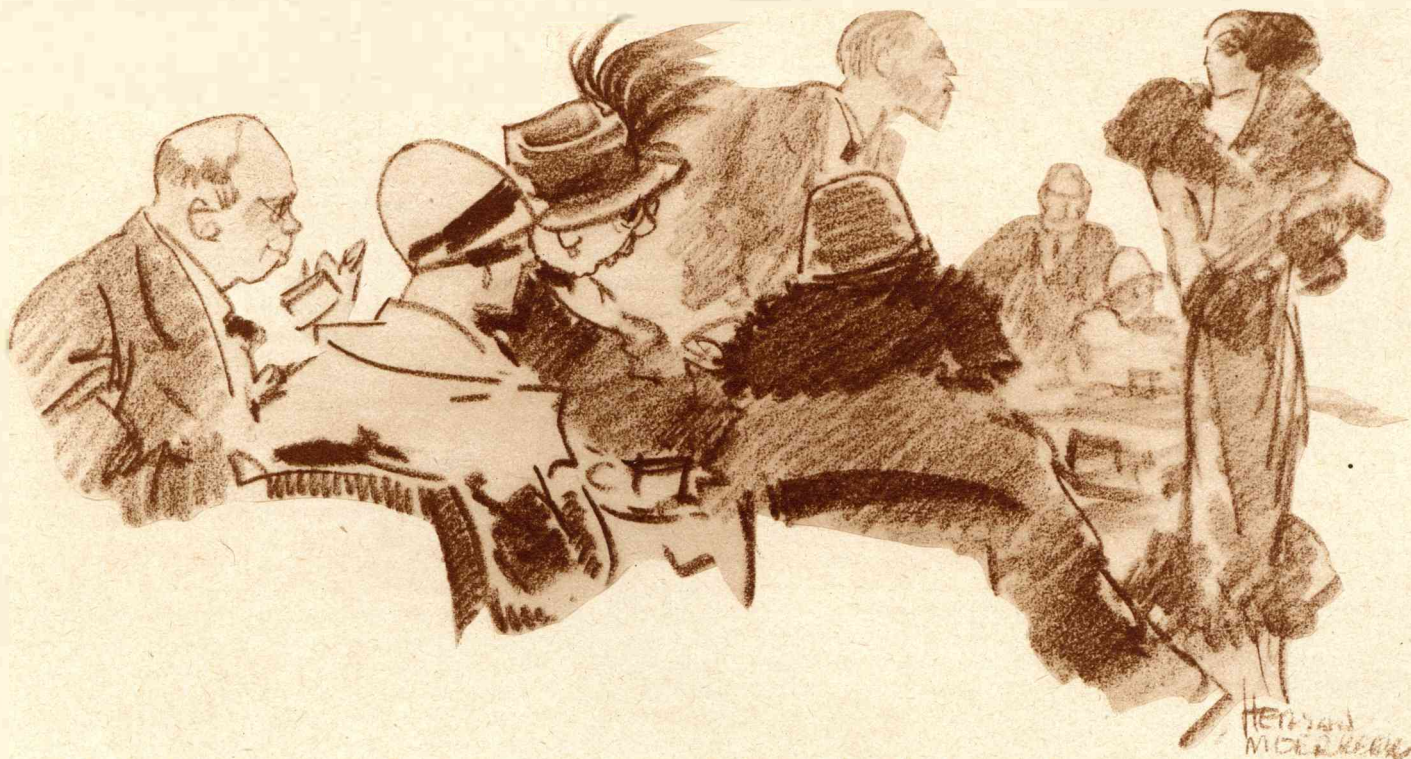
trachtte de dansbewegingen der Javaansche ronggengs na te bootsen. Als dat werkelijk het geval is geweest, dan is de poging echter jammerlijk mislukt! Als een ronggeng haar armen op sierlijke wijze beweegt, dan heeft dat een beteekenis... hier was het een leeg gebaar, dat niets zei en dat alleen gedaan werd... nou ja, om iets te doen... Niet waar, zegt m'n vrouw, dat doet ze, om het kostuum goed te laten uitkomen. Daar kwam weer een ander meisje aanzweven en terwijl ze zich draaide en wrong, trok ze haar manteltje uit en toonde het pakje dat ze er onder droeg, „Robe Panther Noir, de chez” weer een ander, kondigde de heer Natan aan en ik zag een zwart kostuumpje, dat het lichaam van het meisje nauw omsloot en haar werkelijk wel iets van het slanke en soepele van den panter gaf. Alleen het gezichtje had niets panterachtigs, het gezichtje, dat met roode en zwarte en blauwe verf zóó mooi was opgeschilderd, dat de naast mij zittende teekenaar een woord van afgunst niet kon weerhouden.

En weer kwam er een ander meisje en weer werd de naam van haar kostuum door den heer Natan afgefluisterd.

Die namen! Daar heb ik me wel het meest mee geamuseerd, want dikwijls waren die werkelijk zeer suggestief.

Wat zegt u bijvoorbeeld van een „Robe Corne de Biche”, waarin het meisje, dat het kostuum droeg, er werkelijk schattig uitzag, als u weet, dat biche niet alleen door hinde, maar ook door schatje vertaald kan worden? Of van een „Robe Quiproquo”, een misvatting, een vergissing dus, die wel wat erg diep is uitgesneden? Of van een donker-lila, heelemaal gladde japon, die heel mooi staat, maar die zoo elk versiersel mist, dat je eigenlijk niet weet hoe het wel komt, dat ze zoo'n smaakvollen indruk maakt en met „Que sais je?” Weet ik veel, gedoopt is?

En dan is er nog een met tal van flodderende linten en strooken er aan, die „Robe Nonchalante” heet; een in kardinaalskleur, die „Robe Eminence”

... keek alleen maar naar de juffer, die er in zat

Wat zegt u bijvoorbeeld van een Robe-cornebiche?
(corned-beaf)

wordt genoemd. Een bontmantel, zoo lekker zacht om zoo even langs te strijken, heet „Manteau Froleuse” — froler is: even aanraken. een japon om bij een namiddagthee te dragen, wordt genoemd „Robe cinq à sept” (sans corset, hoorde ik ondeugend iemand naast mij opmerken). En een eenvoudig glad kostuum, zwart meen ik dat het was, had met „La Sérieuse” een zeer passenden naam gekregen.

Er was veel zwart en zwart-en-wit, dit voor de dames, opdat ze toch ook iets aan m'n schrijverij

zullen hebben en dan zag ik nog, wat naar ik meen ook nieuw is, mantels uit twee stukken bestaande, een rokje, dat, van voren, of opzij open, over den rok van het kostuum geknoopt wordt als onder- en een jasje als bovenstuk. Men kan dus alleen het jasje uittrekken en dan bijvoorbeeld gekleed zijn in een zijden lijfje en 'n wollen rok, of ook den wollen rok losknoopen en dan in een geheel zijden kostuum verschijnen.

Het merkwaardigste vond ik de ontdekking, dat, althans voor avondtoiletten, de slepen weer in de mode komen. Slepen zijn het eigenlijk niet altijd, vaak ook losse eindens stof, die de draagster om de beenen fladderen en één kostuum was er bij, dat mij, had ik het ten doop moeten houden, aanleiding zou zijn geweest, om het „Robe-Sarah-je-rok-zakt-af” te noemen.

van 't publiek

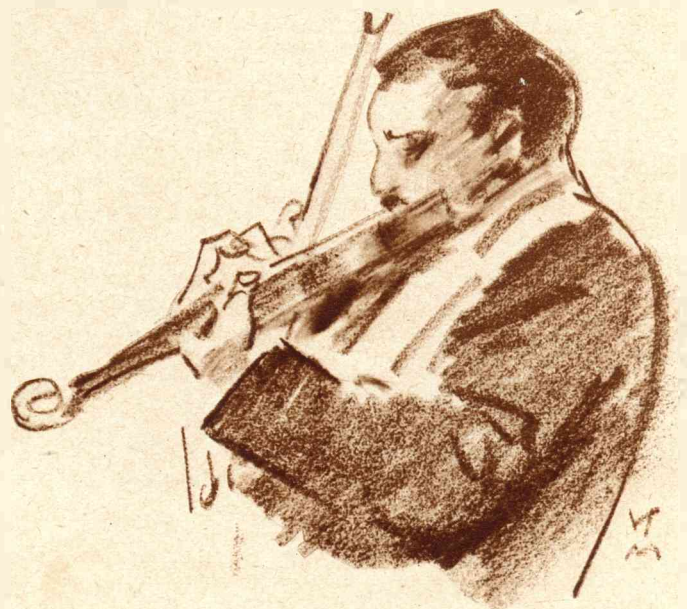

Sarah, je rok zakt af.

Eén ding heeft mij op deze tentoonstelling van nieuwe kostuums verwonderd: Alle vier de meisjes, die om beurten de robes en de mantels en de capes kwamen laten zien, waren slanke, tengere figuurtjes en haar pasten de kostuums prachtig. Maar onder het publiek waren er maar weinig dames, die op zoo'n figuurtje konden bogen. Wat hebben die er nu toch eigenlijk aan, als ze daar al een mannequin zien met een snoezig kostuumpje, dat ze toch niet kunnen dragen, of dat haar, als ze het al kochten — want zulke zijn er ook — er eenvoudig belachelijk zou doen uitzien.

Het publiek, dat er was op den dag, toen ik mijn eerste modeshow meemaakte — nee, daar begin ik niet aan; er mochten eens abonnee's van De Stad bij geweest zijn.

A. T.

Het is wel geen modern oorlogstafereel, dat de Fransche schilder Beauquesne hier gaf in zijn schilderij van zulk een opvoering onder de geteisterde bevolking van wat er voor het leger te velde noodig was, maar het is een roerend beeld te meer van

EENE REQUIS

DE REQUISITIE

den jammer dien door alle tijden de oorlog over de volken heeft gebracht. Dat een Franschman juist zijn tegenstanders in zulk een merk als barbaren afbeeldde, doet er natuurlijk niets aan af, dat algemeen dezelfde meedoogenlooze mreedheden plaats vonden.

DE PRINS

DOOR JOHN J. PEERDEMAN

Elsa van der Vanck zat te typen.

Zij zat rustig-rechtop, vol aandacht. Haar bewegingen waren precies en afgemeten, toch sierlijk van lenige gratie.

Zij werkte met accuratesse. Op 't oogenblik bestond er niets buiten haar werk.

Ineens rinkelde luidop, verscheurend de stilte van het kantoor, de telefoon. 'n Oogenblik bleef ze nog zitten; rekenend over 'n reeks cijfers, die juist haar volle aandacht hadden. Toen nam ze, nog half verstrooid, met 'n gewoonte-gebaar den hoorn van het toestel en zei met half-afwezige stem: „Met Altmann en Co....”

Wie haar reeds lang kende zou zich nu verbazen.

De anders zoo rustige „juffrouw Elsa”, zoo kalm-zakelijk, zoo evenwichtig in alles, werd nu wit van schrik. Haar eene hand omknelde steunzoekend het koperen rekje op de schrijftafel. Haar borst hijgde snel op en neer.

Op dit moment kwam juist haar compagnon binnen: meneer Altmann.

Zij wenkte hem en wees sprakeloos op het toestel. „Hier luister.... luister....”

Altmann, anders zoo bewegelijk en nerveus, bleef 'n moment onbeweeglijk staan. Nooit had hij Elsa zoo gezien. Toen nam hij met 'n zenuwachtig-vlug gebaar den hoorn over en hoorde net dat aan de andere zijde werd afgebeeld.

„Wat was dat, Elsa? Wat deed je zoo schrikken....?” informeerde hij haastig.

„Je broer...” zei ze. Haar oogen stonden groot en rond van opwinding.

„M'n broer? Tom....? Onmogelijk....”

„Ja, hij is teruggekomen: je broer Tom. Hij is terug.... Hij vroeg of hij.... hier komen mocht. Hij wilde je graag spreken, zei hij. Na veertien jaren....”

„Ik kan het haast niet gelooven, Elsa. Heb je wel goed gehoord? Heb je....?”

„Ja, ja, ja, ik eh.... ik herkende z'n stem nog. Hij komt hier....”

„M'n broer....” mompelde Altmann meer voor zichzelf. „Elsa, wat zullen we doen? Moeten we hem hier toelaten?”

Altmann was geen goede opmerker. Anders zou hij zich verbaasd hebben over haar antwoord. En over de getrigtheid waarmee ze het zei.

„Maar natuurlijk.... natuurlijk....”

't Was lang geleden, de tijd dat juffrouw Elsa „Elsje” werd genoemd; de tijd dat zij nog de typiste was bij „Gebr. Altmann”. Zij was toen achttien jaar, vlug, soms kwajongensachtig-vroolijk en nog rank van gestalte. Uit dat speelsche bakvischje, hoekig van bewegingen, dartel en achteloos, is de „juffrouw Elsa” gegroeid. 'n Kalme, evenwichtige, knappe jonge vrouw; lenig-slank en gracieus.

Rustig, kalm, maar toch vlot, verrichtte zij haar werk en wikkelde de voorkomende zaken af. Zij was, zooals Altmann het eens lachend zei: het equiliber der geheele zaak.

Maar zoo was het niet altijd geweest. O neen.

Vroeger was het anders. Vroeger, toen ze het meisje was en in stilte wachtte, wachtte.... met die vurige, smachtende hoop in haar hartje.... Toen ze wachtte op den Prins uit het sprookje; haar Prins met dat fijne bleke gelaat en donker-vurige oogen, met dien zwarten weelderigen haardos....

Maar de prins van haar droomen, Tom Altmann, de jongste van de beide broeders, was haar patroon. En op een kwaden dag had hij ruzie gekregen met z'n broer. Hooglopende ruzie.

't Was 'n uitbarsting van 'n lang voorvoeld onweer. Dagen en dagen was de atmosfeer geladen geweest, drukkend en benauwd. Toen dat moment, dat ze elkaar haast aanvloegen van woede. De oudste Altmann, met rollende oogen, heen en weer geschud en getrokken van zenuwen, wild-schreeuwend, schuimbekkend.... Tom, bleeker dan anders, met dat stil maar hevig-gespannen gezicht en donker-gloeende oogen en sissende woorden.

'n Paar dagen later was Tom heengegaan met

'n groote som gelds, die hij, zooals op 'n achtergelaten schrijven vermeld was, als z'n wettig eigendom beschouwde. Het was de helft van het kapitaal der zaak.

Hij was weggegaan: de jonge Prins van Elsje en niet één woord of gebaar van hem getuigde dat hij haar indachtig was. Niet één teeken in al die veertien jaren....

Waarom zou hij ook? Hij wist niet eens dat hij de veroveraar was van Elsa's hartje. Hij wist niet dat zij 'n diep-eerbiedige liefde voor hem voelde. Want niet met één woord had ze zich verdraden. Zij had zelfs haar houding en blikken bedwongen. 't Was toch haar patroon....

Zij hoopte alleen op het wonder.... Zij bad en smeekte den Hemel dat hij zou terugkeeren; haar zou vinden en tot zich nemen.

Maar hij kwam niet terug. En niemand wist waar hij was.

Z'n oudere broer was wekenlang ziek van zenuwen en overspanning. De zaak ontwricht en reddeloos in de war en Elsje zuchtte en schreide zich in stilte de oogen rood.

Maar Altmann werd weer langzamerhand de oude. Met de jaren groeide het banksaldo weer aan en Elsje werd „Elsa”, stiller, rustiger en minder spraakzaam dan vroeger.

Zoo ging de tijd, de jaren....

Elsa wachtte.

Zij wachtte tegen iedere gezonde redeneering, tegen iedere logische gedachte in. Zij verlangde van den Hemel het wonder, dat hij zou terugkeeren om haar. Maar het wonder bleef uit....

En haar hart bloedde langzaam leeg, vereenzaamde en scheen te verschrompelen. Haar hart verkielde in wanhoop. De wereld en het leven werden voor haar 'n leeg woestenij; de menschen koude egoïsten....

O, ze wenschte naar het einde.... dood....

Waarvoor werkte ze nog?

Ze vroeg haar ontslag. Ze was toen achtentwintig; ziek van hart en ellendig van eenzaamheid. Maar haar patroon rekende anders. Hij wist wat zij voor de zaak beteekende en beloofde haar opslag.

Opslag.... Wat had ze aan geld....? Ze had behoefte aan sterke, rijke liefde, die haar hart zou verwarmen, doorgloeien, weer opnieuw zou doen kloppen.... Geld.... bah....

Zij weigerde.

De patroon bood meer. Zij weigerde.

Toen zei hij:

„Elsa, je wordt mijn compagnon. De zaak kan je niet missen. Doe wat je wilt. Neem 'n maand vacantie desnoods; maar blijft in de zaak.”

Zoo bleef ze en werd toen „Juffrouw Elsa”.

Ze werkte en werkte....

Niet om 't geld of groote winsten, maar om haar verlangen en gedachten te verstikken, te wurgen.

En weer gingen de jaren....

De regel van alle dag had zich langzaam in haar vast gezet. Ze werd

ouder, rustiger, beheerschter. Ze werkte mechanisch, maar toch met zorg en aandacht. Ze werkte om haar leven 'n doel te geven, maar de geestdrift miste ze. Ze werkte als 'n machine, vroeg of laat, altijd in hetzelfde evenwichtige tempo; maar de vreugde van het werken voelde ze niet.

Op het einde van het boekjaar werd de balans opgemaakt. En iederen keer drukte haar compagnon haar, met van vreugde glinsterende oogen, de hand.

Zulke mooie winsten.

Maar haar hart ging er geen klopje sneller om.

Want ondanks alles was toch in haar de „vrouw” nog niet vermoord. De vrouw die geroepen is om aan de warmte van haar moederlijk hart het kindje te koesteren...., de vrouw met dien heiligen drang in zich om te geven, zich in liefde te offeren.

En nu was Tom Altmann, haar Prins van vroegere droomen, teruggekeerd. Ze had zich jarenlang geoefend in het zichzelf-beheerschen; ze had de bedaagdheid van haar twee en dertig jaren; ze was geen bakvisch meer, maar toch....: wat was haar hart gaan kloppen. Ze redeneerde met zichzelf; zij schold op zichzelf; ze kneep zich in haar arm om 'n hevige fysieke pijn te voelen, maar het hielp niet.... Haar hart klopte met warme zware slagen, haar bloed stroomde onstuimig door haar lichaam.

Tom Altmann....

Twee uur na het telefoongesprek hield 'n prachtige luxe-auto stil voor het kantoor van Altmann en Co. Uit den auto kwam 'n heer, slank en zomerbruin: Tom Altmann.

Hij kwam luchtig en vrij, zich gemakkelijk bewegend binnen, met den glimlach van alles-nog-herkennen op z'n gelaat.

Op de gang stond z'n broer.

Achter haar schrijfmachine op 't kantoor zat Elsa en drukte haar hand op haar borst....

„Wel broer, hier ben ik weer 'ns. Hier is de zwerver.... Hoe gaat het; hoe gaat het? Kerel...”

Ondanks het luchtig lachje op z'n gelaat stokte z'n stem van ontroering.

Z'n broer, nerveus en bewegelijk, kwaadwillende-zien en niet-kunnen, kwam op hem toe. Wég waren al z'n voornemens van gereserveerd willen doen; toch nog de verongelijkte laten zien. De stem van het bloed was te krachtig. Bijna wild drukte hij de uitgestoken handen. En nog zonder wat te kunnen zeggen, opende hij de deur van z'n eigen kantoor en trok hem driftig binnen.

„Kerel.... Tom.... Ik ben toch blij dat ik je weer 'ns zie, broer. Daar heb je goed aan gedaan.”

De broers zaten tegenover elkaar, onwennig glimlachend, tevergeefs onderdrukkend de vreugde van het elkaar-weerzien, niet wetend waarmee ze het eerst zouden beginnen. Er was zooveel gebeurd in die veertien jaar.

MINISTER BRIAND OP VACANTIE. Na de inspannende conferenties in Den Haag en Genève, gaat Briand zijn vrije dagen doorbrengen in Normandië. Zijn lievelingssport zal hem zeker de nodige verkwikking geven in deze rustieke omgeving, een verkwikking die welverdiend is!

Eindelijk konden ze geregeld praten. Ze vertelden hoe het hun in de wereld was gegaan en lachten ten slotte om de ruzie, die hen van elkander had gedreven. Ze vertelden van hun werken en streven, van tegenslag en geluk.

Tom hoorde ook dat Elsje nu z'n broer's compagnon was. Dat slanke, bewegelijke Elsje, die vroeger zoo kwajongensachtig allerlei caricaturen op den gewitten muur van de garderobe teekende. Elsje....

En Elsa zat nog steeds op haar kantoor en probeerde haar brief verder af te maken. Maar 't ging niet; 't ging niet....

Toen wachtte ze maar.

Totdat de deur open ging en ze 'n prettige, uit duizenden te herkennen stem hoorde: „En nu ga ik 'ns gauw kijken hoe het Elsje gaat....

Pardon....”

Tom zweeg ineens.

Hij zag geen Elsje. Hij zag 'n knappe jonge vrouw, gracieus en waardig, 'n vrouw met diepe glinsterende oogen. Hij zag 'n dame....

„Pardon,” zei hij nogmaals, „ik dacht nog aan het ondeugende Elsje van vroeger, ik vergat 'n oogenblik.. Juffrouw Elsa, als ik mag, hoe gaat het u? Wat is dat lang geleden. Och, och, ik durf ook bijna geen „juffrouw Elsa” meer te zeggen”

Zij was zonder zelf te weten ook gaan staan. Ondanks haar verwarring, voelde ze met dat fijn vrouwelijk instinct dat ook hij, ondanks z'n rustig lachend uiterlijk, 'n schok had gekregen.

Even was er 'n diepe, spannende stilte. Het was 't oogenblik, waarin hij zich moest herstellen van een tot diep in z'n ziel geslagen verrassing. Hij meende 'n meisje te ontmoeten, als zij nog was in z'n herinnering en meende luchtig met haar te kunnen schertsen, hartelijk te lachen, leuke moppen van vroeger op te halen....

Maar het was 'n vrouw die hij zag. 'n Vrouw, waardig, ernstig en mooi. 'n Rijpe jonge vrouw, met oogen; waar die jongensachtige ondeugende tinteling van vroeger was uitgeschreid; oogen diep als de zuiverste meren in de bergen....

„Meneer Altmann,” zei ze en hoorde hoe haar stem sidderde, ondanks haar ontzettende inspanning tot beheersching, „meneer Altmann, hartelijk welkom.” Maar meer kon ze niet meer zeggen zonder zich te verraden.

Tom begon te praten om de vreemde stilte te breken. Hij praatte en zij luisterde en deed maar niets dan kijken naar hem, met bijna gulzige blikken.

Ook zij vond hem veranderd. Hij had 'n zilverbrander gelaat, mannelijker dan vroeger. Z'n stem was forscher en zwaarder. Er waren wat fijne rimpeltjes om de oogen. Hij was goediger; had dat vrije, gemakkelijke van menschen die altijd onder vreemden zijn geweest. Zijn oogen stonden niet zoo fel meer, maar helderder, verstandiger. Z'n zwierige zwarte krulbos was nu kort geknipt en netjes in 'n scheiding.

Hij was haar zelfde Prins nog. Alleen kloeker, ernstiger, beschaafder. De scherpe kanten van z'n karakter waren in den vreemde afgesleten. Hij was soepeler en beheerschter. Hij was 'n heer; 'n gentleman. Hij praatte met ingehouden stem en 'n licht accent van 'n vreemde taal erin.

Zij voelde zich doortrokken van 'n vreemd geluk, 'n zwelende dankbaarheid voor het Lot, die haar Prins van haar vroegere droomen teruggevoerd had op haar eng-begrensd weggetje.

Haar verstand zei haar dat er geen reden was voor geluk en dankbaarheid. Was het niet eerder 'n openscheuren van 'n oude wonde, pijnlijk en smartelijk...? Waarom voelde ze zich toch zoo gelukkig? Waarom?

Hij praatte maar. Z'n woorden zongen als feestelijke geruchten om haar ziel. Zij luisterde, zich ten slotte toch vergetend, begeerig, gloeiend.

Tot hij eindelijk opstond.

Zij beheerschte zich weer.

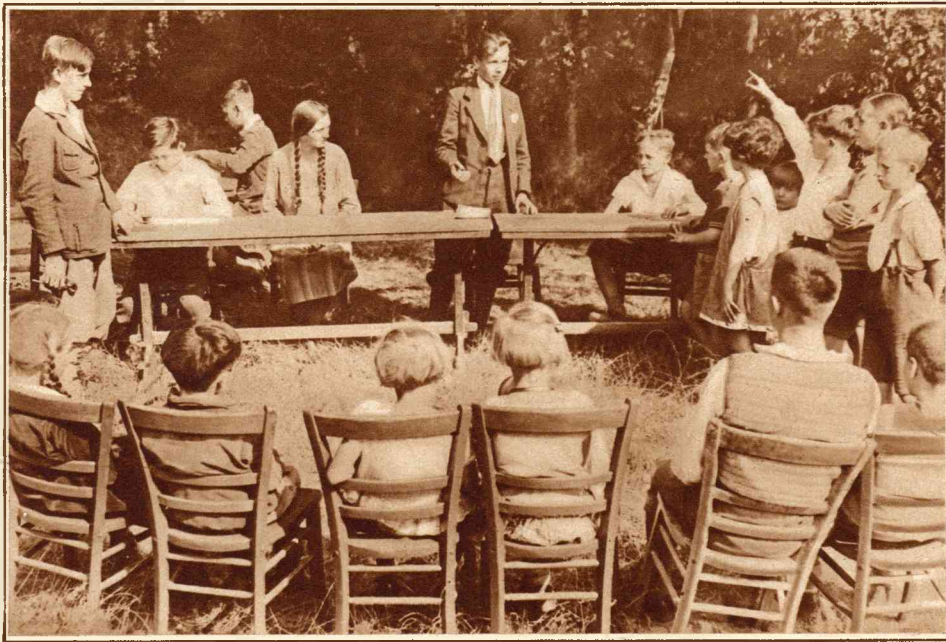
„Mag ik,” zoo zei hij hoffelijk, „het voorrecht hebben u in m'n wagen weg te brengen? Laten we ergens heen gaan. Kom; u wijst me den weg.”

„Wie moet u den weg wijzen: het Elsje van vroeger of Elsa van nu?” Waarom zeg je dat? Waarom zeg je dat? dreunde het in haar hoofd.

Hij keek haar oplettend aan, maar zij ordende vol aandacht haar papieren.

„Elsje was 'n leuk, sympathiek meisje, maar ik vind Elsa van nu....” Hij zweeg verward. Zij liep hem voorbij met iets afgewend hoofd, schijnbaar z'n woorden en die afbreking niet hoorende.

In den auto leunde ze zwaar in de molligheid van de weeke kussens. Ze voelde zich heerlijk moe, van sinds lang niet gekende emotie. Haar

KINDEREN SPREKEN RECHT OVER ZICHZELF. De school die zeker voor de allernieuwste mag doorgaan is wel de Berthold-Otto-school in Berlijn. De grootst mogelijke vrijheid wordt hier den kinderen toegestaan. Dat dit wel zijn goede zijde heeft bewijst onze foto, waarop de kinderen zelf de noodige discipline leeren. De foto stelt voor 'n zelfgericht onder de Berlijnsche jeugd. Kleine vergripen worden hier zoo nauwkeurig mogelijk bestraft. Een der kinderen fungeert als rechter en gaat blijkbaar ook volgens de „regelen” te werk.

handen beefden zachtjes; maar omdat ze 'n tasche krampachtig stijf vasthield, kon hij dat niet opmerken. Ze wenkte den chauffeur den weg: linksaf en dan rechtuit....

Met groote snelheid verlieten ze de stad. De auto liep bijna geruischloos. Eindelijk kwamen ze op een boomen-beschutten weg langs 'n meertje. Hier tikte ze halt.

„Hier,” zei ze. „M'n liefste plekje....”

Hij keek nauwkeurig toe, met 'n lichte glimp van herkennen in z'n oogen.

„Wel,” zei hij aarzelend, „k geloof dat ik hier wel 'ns meer geweest ben. Was dat hier....?”

Elsa liep met gebogen hoofd en gloeiende wangen.

„Was dat hier niet, dat ik u eens uit het water heb gehaald?”

Zij knikte en boog nog dieper.

Waarom breng je hem hier toch? ging het in haar gedachte. Waarom? Omdat hier haar liefde voor hem was ontwaakt. Omdat ze hier z'n sterke armen om haar heen had gevoeld, toen hij haar uit het water haalde, waar ze in was geraakt door de uitgelaten onbezonnenheid, waarmee ze het bootje liet schommelen. Hier had ze in z'n armen gelegen, met de heerlijke hulpeloosheid van 'n kind. Hier.... Dit was haar liefste plekje.

Zwijgend wandelden ze verder.

Weken gingen....

Eindelijk kwam de dag, dat beide broeders eens zakelijk zaten te praten. Het ging over weer compagnon worden, uitbreiden, grootscheeps opzetten en groote kapitalen....

Tom had geleerd in den vreemde en verstond het groote zaken op te zetten en z'n broer knikte met glinsterende oogen. Graag zou hij willen, maar juffrouw Elsa, nietwaar? Zij had precies evenveel te vertellen als hij.

Tom zweeg en keek z'n broer recht in de oogen.

„Als ik juffrouw Elsa een ander compagnon-schap aanbod, zou jij daar niet kwaad om worden. Ik had je al eerder willen vragen, maar ik dacht....”

„Wat bedoel je, Tom,” kwam z'n broer haastig, „wil je haar vragen?”

Tom knikte.

„Ik heb 'n gevoel of ik altijd op haar gewacht heb en.... zij op mij. Zou je denken, dat ik....”

Z'n broer hief hulpeloos z'n handen op.

„Ik heb absoluut geen kijk op haar. Ze lijkt me zoo rustig en tevreden. Ze gaat zoo in haar werk op, dat ik geloof, dat ze nog nooit aan een man of zooiets heeft gedacht. Maar als je het wagen wilt: je hebt m'n zegen. Maar ik weet niet.... weet niet....”

„Ik ga haar meteen vragen,” zei Tom bijna brusk.

„Ik eh.... ik verdraag het niet langer. Overal en altijd is ze in m'n gedachten en ik weet niet hoe ze over mij denkt. Niet het minste of geringste teekentje of woordje geeft me hoop. En toch heb ik zoo'n idee.... Ik ga haar vragen.”

Elsa, nu weer gewend aan 't dikwijls weerzien van haar vroegeren prins, vond 'n stille vreugde in z'n nabij-zijn, maar die vreugde was tegelijk smartelijk en groef in haar ziel 'n verlangen open waar ze niet aan denken wilde. Ze voelde zich als 'n gevangene, die jarenlang was opgesloten geweest in 'n cel en nu de vrijheid had te wandelen in een ommuurde ruimte, 'n hoog omsloten ruimte maar met vrije, frissche lucht. Dat was als een verademing, maar toch wakkerde die meerdere vrijheid een krankzinnighevig verlangen aan naar de algehele vrijheid, naar het geluk daar buiten de muren, naar het leven....

Het zien van hem gaf haar vreugd en smart tegelijk, maar op haar gelaat was daarvan

niets te zien. Zij bewaakte haar woorden, haar oogen, haar gebaren. Was het niet krankzinnig om nog te hopen?

In haar ziel sidderde 'n verlangen; haar verstand zag toe.

Ze liep voor zichzelf uit; zag al haar bewegingen met starre, koude oogen en gaf haar zichzelf de woorden in. Maar 's avonds in de stilte en schemering van haar kamer, op haar bed, moest ze soms in haar kussens bijten....

Tom kwam binnen.

Ineens voelde ze 'n schok van ontroering, die tot diep in haar ziel uittrimpelde. Haar fijn-vrouwelijke intuïtie had direct iets vreemds aan hem gevoeld. Hij was stiller en voorzigtiger dan anders binnengekomen. Z'n loopen was onzekerder. Maar vooral z'n oogen.... Die recht-op-haar-afgaande oogen schokten haar, verwarden haar.

„Elsa,” zei hij met wonderlijke stem, „Elsa, ik kom eens met je praten. Maar eh.... over 'n lastig onderwerp.”

Hij hield even op en keek haar vol spanning aan: „'n Onderwerp wat me al weken op 't hart ligt. Elsa.... Ik zou.... Ik wilde.... goeie genade, ik kan beter 'n concern in elkaar zetten. Elsa, toe, je weet het wel. Ik ben geen jong-broekje meer, die vurige woorden weet te zeggen. Elsa....”

Ze zat onbeweeglijk als 'n beeld en langzaam trok 'n vurig rood over haar wangen. In haar oogen lag 'n wereld van verlangen....

„Elsa....”

„Tom....”

Hij nam haar handje en trok haar langzaam naar hem toe en ineens wist hij zich al die jongbroekie-achtige woorden te herinneren, want sinds lang brandden ze op z'n lippen en liep z'n hart ervan over.

En zij....?

Het was de strakke, berekenende, preciese Elsa niet meer. Het was geen vrouw meer van twee en dertig.... Het was ineens het Elsje weer.

Zij fluisterde: „Prins.... m'n prins....”

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

HET VERHAAL TOT NU TOE

Mark Martineau is beschuldigd van moord op Abraham Robertshaw. De jury spreekt het „niet schuldig” over hem uit, maar de publieke opinie houdt hem voor schuldig. Hij wendt zich tot rechter Sedgmoor om raad. Deze adviseert hem in Canada of Australië zijn geluk te beproeven, maar Martineau wil het land niet uit. Dina, Sedgmoor's dochter, geeft Martineau gelijk. Mark wandelt 's avonds langs de kade en ontmoet daar een jonge bloemenverkoopster, Elsie May. Deze geeft hem drie shillings te leen en den raad, Londen te verlaten, naar buiten te gaan en daar als tuinknecht werk zien te krijgen. Hij wordt door Wilding, een rijk koopman uit de city, die villa „Poplars” bewoont, in dienst genomen. Dina Sedgmoor komt op de „Poplars” logeeren en herkent Mark Martineau. Zonder zich goed rekenschap te geven van de mogelijke gevolgen voor Martineau, deelt zij den jongen Herbert Wilding mede, wie Martineau eigenlijk is. De oude heer zegt hem de betrekking op. Hij treedt in Londen als boekhandelaarsbediende in dienst bij Josua Bentham. Mark's pogingen om het geheim van den moord te ontsluiten, hebben geen succes. Het gelukt hem een betrekking als secretaris te krijgen bij Dr. Margraves, een archeoloog. Tot z'n verbazing ontvangt hij een paar dagen daarna een uitnodiging voor 'n avondpartij ten huize van rechter Sedgmoor. Herbert Wilding is er ook. Hij spreekt met de gasten over Mark, waardoor deze door iedereen gemeden en genoodzaakt wordt het huis te verlaten. Hij vindt in Scotland Yard een brief, waardoor hij op het spoor van den moordenaar hoopt te komen. In een restaurant ontmoet hij kort daarop Edgar Barret, wiens naam in den brief genoemd wordt. Op een avond verlaat Barret Lon-

den. Mark volgt hem ongezien. Barret gaat naar een eenzaam landhuis en Mark legt zich voor 't huis in hinderlaag. Daar ziet hij aan een der vensters een jong meisje in wier oogen een uitdrukking van ontzetting ligt. Eenige oogenblikken later verdwijnt de gestalte en verlaat ook Barret de woning en daarna Londen zonder adres achter te laten. Mark gaat weer naar het landhuis, doch wordt van achteren overvallen en bewusteloos geslagen. Hij ontwaakt in een ziekenhuis dat hij na eenigen tijd hersteld verlaat. Hij tracht inlichtingen in te winnen omtrent het landhuis, maar verneemt slechts zeer weinig. Nu gaat hij weer naar 't landhuis, komt door de achterdeur binnen en hoort in een der kamers op de tweede verdieping iemand luid snikken. Hij treedt de kamer binnen en vindt daar een jong meisje van ongeveer 20 jaar. Uit het onderhoud dat volgt, blijkt, dat zij een geheim verdriet heeft, hetwelk zij nog niet wil openbaren. Mark deelt het doel van zijn komst mede en zij spreken af, dat hij over een dag of drie zal terugkomen. Mark verlaat ongemerkt het landhuis. Hij stelt nu persoonlijk een onderzoek in in het huis en de kamer waar Robertshaw vermoord is en ontdekt in die kamer een kleine opening die toegang geeft tot de vloering van het huis er naast. Op die vloering vindt hij een haarspeld van een vrouw. In de bladen leest hij, dat in Marystreet een moord pleegde is op zekeren George Dawson. Elsie May, het meisje dat hem drie shillings geleend heeft, wordt van dien moord verdacht en in arrest gesteld. Mark bezoekt haar in de cel en daar hij inmiddels tot advocaat gepromoveerd is, biedt hij zich aan om als haar verdediger op te treden. Dit aanbod wordt door Elsie, die verzekert onschuldig aan den moord te zijn, aanvaard. In het lijkenhuis komt Mark tot de ontdekking, dat de vermoorde George Dawson Edgar

Barret is. Bij het voorloopig onderzoek voor den rechter meldt zich ook als getuige zekere Imri Clarke, 'n handelaar in Oostersche juweelen, aan, die meedeelt, dat de vermoorde zijn secretaris was. Mark besluit Imri Clarke te bezoeken. Hij wordt door dezen beleefd ontvangen, maar niet veel wijzer. Bij 't verlaten van Clarke's huis ziet hij aan een der bovenvensters het gelaat der donkere, zwaar gebouwde vrouw, die hij eenigen tijd geleden in het eenzame huis op het land had gezien. Hij tracht inlichtingen bij Elsie May in te winnen omtrent Edgar Barret, maar zij kan hem niet veel vertellen. Op straat ontmoet hij daarna Dina Sedgmoor met wie hij een onderhoud heeft, waaruit blijkt dat ze elkander liefhebben. Voor de rechtbank houdt Mark een pleitrede ter verdediging van Elsie May. Ook Imri Clarke is daarbij tegenwoordig en Mark zinspeelt er op, dat deze meer van den moord op Robertshaw en Barret weet. Op den avond van dien dag ontvangt hij bezoek van een gesluierde dame in wie hij het onbekende meisje herkent, dat hij in het verlaten huis gezien heeft. Het meisje deelt hem mede, dat zij Robertshaw vermoord heeft. Mark ontvangt een naamlozen brief, waarin hij op een bepaalde plaats, op een bepaald uur, tot een onderhoud wordt uitgenoodigd. Hij besluit aan de uitnodiging te voldoen, maar waarschuwt eerst de politie. Het blijkt dat de brief door Imri Clarke gedictieerd is, die hem gouden bergen belooft, als hij het onderzoek inzake den moord wil staken. Mark weigert. Daarop tracht Clarke hem neer te schieten, wat hem niet gelukt. De politie forceert het huis, maar Imri Clarke is spoorloos verdwenen. Bij de volgende rechtzitting worden Beziza, de Indische dienstbode van Imri Clarke en een bejaard echtpaar, ook in dienst van Clarke, als getuigen gehoord. Het echtpaar legt bezwarende verklaringen omtrent Imri af.

Wie zond u daarheen?
„Mijnheer Imri Clarke.”
„Heeft hij u gezegd, waarom hij sommige papieren van Edgar Barret noodig had?”

„Hij zei dat ze belangrijk waren en dat hij ze daarom hebben moest.”

„Heeft hij bij die gelegenheid ook iets gezegd, met het doel om u vrees of angst in te boezemen?”

Het scheen Mark toe, dat zij hem met vragenden blik aankeek alvorens zij antwoordde: „Hij dreigde me, als ik niet deed wat hij van mij verlangde.”

„Mark vroeg haar niet wat zij hiermee bedoelde. Hij begreep, dat, wanneer hij dit deed, het den schijn zou hebben, alsof hij zijn woord tegenover haar brak.

„Zei mijnheer Clarke u, dat hij wel dacht dat Barret niet thuis zou zijn?”

„Dat heeft hij gezegd.”

„Hebt u hem uw tegenzin te kennen gegeven, om te doen wat hij van u verlangde?”

„Ja, maar ik was bang. Hij boezemde me vrees in en Beziza ook.”

„En u vondt de papieren, die hij hebben moest, niet waar?”

„Ja.”

„En u hebt ze direct op Gravetown-Square gebracht?”

„Ja.”

„Wat zei hij wel en wat deed hij, toen u hem de papieren gaf, of gaf u hem de papieren niet en deed Beziza het?”

„Ik gaf ze hem. Zoodra we thuis gekomen waren gaf Beziza ze aan mij. Ze gaf me te kennen, dat ik ze bij hem moest brengen. Toen ik ze bracht, waren we alleen in de kamer.”

„En wat deed hij toen?”

„Hij rukte me de papieren uit de hand en begon ze direct te lezen.”

„Scheen hij voldaan te zijn?”

„Ik weet het niet, maar ik denk van niet.”

„Waarom denkt u dat?”

„Hij zei: dat is niet genoeg; hij moet uit den weg geruimd worden.”

„En wat gebeurde er toen?”

„Hij stuurde me weg, maar hij scheen toch niet op z'n gemak te wezen, want nauwelijks had ik de kamer verlaten, of hij

sprak met z'n Indische dienstbode en beval haar iemand bij hem te zenden.”

„Noemde hij ook namen?”

„Ja, maar welke weet ik niet.”

„En hebt u daarna nog het een of ander vernomen?”

„Ik hoorde voetstappen in de gang.”

„Kon u aan het geluid dier voetstappen hooren, dat die van meer dan één persoon waren?”

„Ja, ze waren van meer dan één persoon; bovendien hoorde ik twee mannen met elkaar praten.”

„Weet u zeker, dat het mannenstemmen waren?”

„Heel zeker.”

„En gingen ze naar 't vertrek waar mijnheer Imri Clarke zich bevond?”

„Ja.”

„Kunt u u herinneren wat er daarna gebeurde?”

„Ja, ik was opgewonden en bang. Maar ik was ook zeer nieuwsgierig en ik luisterde scherp toe.”

„Was u in de gelegenheid om te luisteren?”

„Ja, Beziza had jenever gehaald; ze had gedronken en als ze dat gedaan heeft, dan ziet ze niet naar me om. Ik ging dus naar boven, naar het trapportaal en zag van daar uit in de gang.”

„En wat zag u daar?”

„Ik zag mijnheer Clarke met twee mannen uit z'n kamer
No. 28
komen.”

„Hebt u de twee mannen herkend? Hoorde u ook namen noemen?”

„Ja, ik hoorde Barret's naam en dien van de beklaagde, Elsie May.”

„Weet u dat zeker?”

„Heel zeker.”

„Kunt u u ook herinneren wat ze zeiden?”

„Ja, ik hoorde hem zeggen: je moet zorgen dat Elsie May lang genoeg weg blijft om... Meer kon ik niet verstaan.”

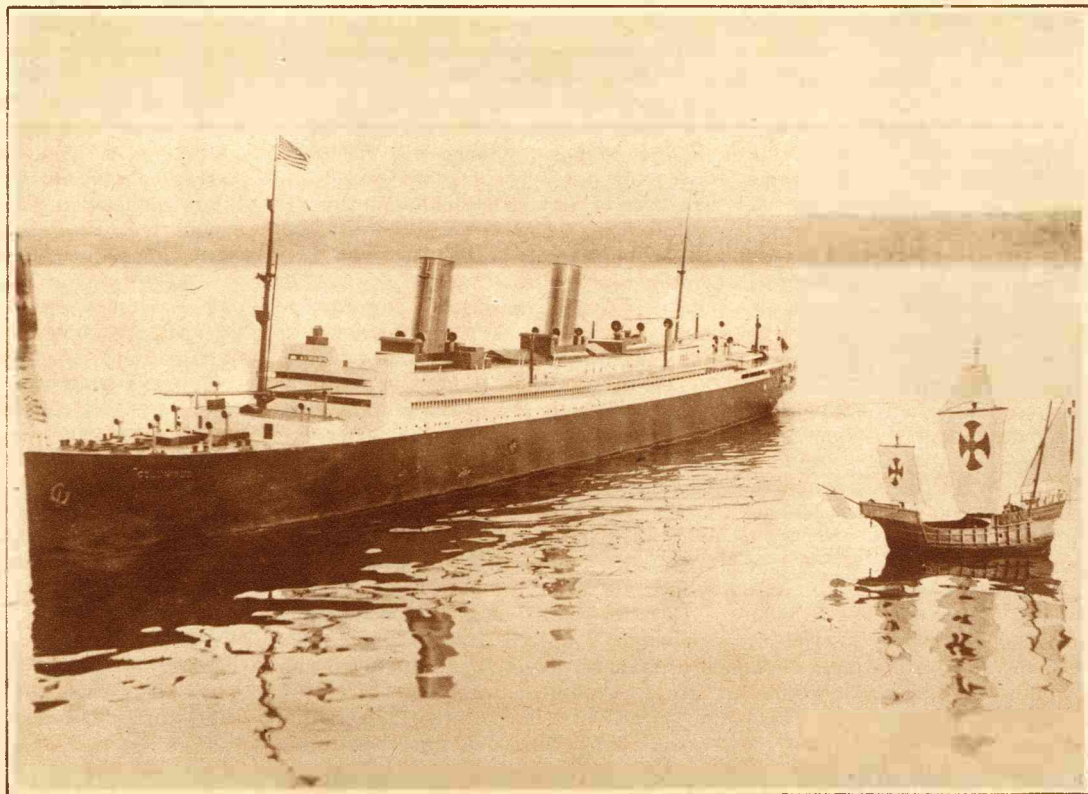
Onder dit getuigenverhoor bemerkte Mark, dat Irene Bolsover meer en meer in opgewonden toestand begon te verkeer. Uit haar blik straalden vrees en ontzetting en meer dan eens dacht Mark, dat ze in onmacht zou vallen. Hij zag ook, dat ze hem nu en dan eigenaardig aankeek. Het scheen hem toe, dat ze om erbarming smeekte en dat ze verwijtende blikken op hem wierp.

Hij had haar eigenlijk nog veel vragen te stellen, maar stelde ze niet. Haar zielelijden maakte grooten indruk op hem en hij zag er daarom van af, haar nog verder te ondervragen ofschoon in haar verhoor nog leemten waren gebleven. Hij bedacht

ook, dat de verdenking der misdaad in elk geval grootendeels van Elsie May was afgewenteld en dat iedereen bij het getuigenverhoor nu wel begrepen zou hebben, dat Imri Clarke ernstige beweegredenen moest gehad hebben om Barret uit den weg te ruimen.

Echter, bijna onmiddellijk nadat hij weer had plaats genomen, had hij spijt van zijn afbreken van het getuigenverhoor van juffrouw Bolsover. Mr. Kingston toch, die haar nu aan een kruisverhoor onderwierp, gevoelde natuurlijk geen medelijden en ondervroeg haar scherp. Het leek wel, of hij de waarheid uit haar keel wilde wringen. Dit werkte zóó op de zenuwen van het jonge meisje, dat zij door vrees en schrik overweldigd werd.

Weer zag ze wanhopig, als in verbijstering, de zaal rond. Eensklaps door haar gevoel overweldigd en niet meer in staat zich zelf te beheerschen, riep ze uit:

EEN OCEAANSTOOMER VAN 12 METER LANG kan men thans te Berlijn bewonderen. Het is een getrouwe nabootsing van de „Columbus” het bekende zeekasteel, is ook van een electro-motor voorzien en is in alle opzichten een werkelijk stoomschip in miniatuur. Tevens toont dit plaatje een imitatie van de „Santa Maria”, het schip waarmee Columbus Amerika ontdekte.

„Mylord, luister goed naar hetgeen ik u zeg. Ik wensch een bekentenis te doen. Hij heeft het niet gedaan, hij niet.”

„Wien bedoelt u?” vroeg de rechter.

„Mijnheer Imri Clarke.”

„Wat heeft hij niet gedaan?”

„Hij heeft hem niet vermoord. Ik begrijp dat u hem daarvan verdenkt, maar hij deed het niet. Ik zwoer het, omdat ik het zelf gedaan heb. Ik ben de schuldige!”

VIJF EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK MARK'S KAARTENHUIS

Men zal zich de verbazing kunnen voorstellen van de talrijke aanwezigen in de rechtszaal toen zij Irene Bolsover deze verklaring hoorden afleggen.

Rechter Sedgmoor was de eerste, om zich van z'n verbazing te herstellen en vroeg: „Wien bedoelt u? Edgar Barret?”

„Neen, neen,” roep het meisje, een wanhopig gebaar makend, uit. „Van hem weet ik niets. Ik bedoel Abraham Robertshaw.”

Op deze tweede verklaring volgde een doodsche stilte.

Eén oogenblik aarzelde rechter Sedgmoor wat nu te zeggen of te doen. Hij stelde juffrouw Bolsover een paar concrete vragen naar aanleiding van hetgeen ze zooeven gezegd had, welke vragen het jonge meisje duidelijk en beslist beantwoordde. Zij was en bleef echter zeer ontroerd. De rechter en de griffier beraadslaagden daarop een oogenblik met elkaar. Vervolgens moest Irene Bolsover de getuigenbank verlaten en werd de rechtszaal uitgeleid, maar niemand wist waar zij heengevoerd werd of welke beslissing de rechter in haar opzicht had genomen.

De opwindende gebeurtenissen van dien dag waren echter nog niet achter den rug. Nauwelijks was Irene Bolsover buiten de rechtszaal, of Mark bemerkte, dat eenige nieuw aangekomenen druk en opgewonden spraken met den brigadier van politie die aan de deur stond. Een oogenblik later liep een man haastig naar den beambte, die in de nabijheid van den rechter over een lesse naar zat; ook deze man was blijkbaar zeer ontroerd. De beambte stond haastig op, toen hij een oogenblik met den man gesproken had en was zeer onder den indruk van hetgeen hij had vernomen. Hij stelde een aantal vragen aan den man en sprak daarna met den rechter. Men kon niet verstaan wat hij zei, maar er viel niet aan te twijfelen, dat hetgeen hij den rechter meedeelde, zeer belangrijk was. Diens in den regel kalm gelaat zag er een oogenblik ontdaan uit. Klaarblijkelijk had men hem een ontstellende tijding meegedeeld.

Eenige oogenblikken later verscheen een als geestelijke gekleed heer in de getuigenbank.

Nadat hem den eed afgenomen, vroeg de rechter hem:

„Uw naam is George Lefevre, niet waar?”

„George Lefevre, kapelaan van de St. Columbanus-kerk.”

„U wenscht inlichtingen te verstrekken omtrent het geval, dat op 't oogenblik hier in behandeling is?”

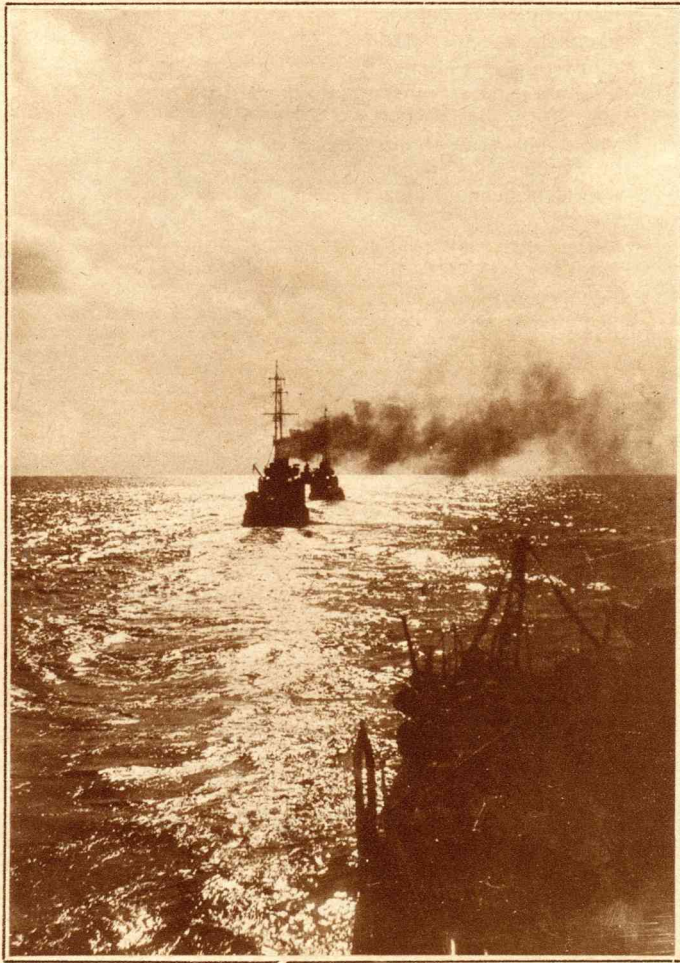
„Ja, ik zou gaarne een verklaring van het grootste gewicht afleggen.”

„Wees dan zoo goed aan de jury te zeggen wat u te zeggen hebt.”

De verklaring van den Eerw. heer Lefevre, in 't kort samen gevat, kwam op het volgende neer:

„Ik was van morgen in mijn studeerkamer, toen een inspecteur van politie zich bij me liet aandienen. Het betrof, zoo zeide hij, een zeer dringend geval. Hij deelde me me, dat er een ernstig ongeluk in Nightingal-street gebeurd was. Een man was door een vrachtauto overreden en daardoor zwaar gewond. Hij was bij volle kennis en naar een logement in de buurt gebracht. Zijn toestand was hoogst ernstig. Met den meesten aandrang vroeg hij naar mij. Ik ben kapelaan van de parochie, waartoe hij behoort en geestelijk adviseur van de werkliedenvereniging waar hij lid van was. Hij had me iets zeer belangrijks mee te delen. Ik ging met den inspecteur mee en werd direct

bij den ongelukkige toegelaten. Deze vertelde me dat hij nog maar enkele uren te leven had en dat hij niet wilde sterven, alvorens zich schuldig te verklaren aan een vreeselijke misdaad, die hij bedreven had. Hij was werkzaam in de jamfabriek van Luke Edgcombe & Co., dicht bij London Bridge, waar hij een meisje genaamd Elsie May had ontmoet en gesproken op wie hij verliefd geraakt was. Het meisje echter had zijn liefde niet beantwoord. Hij had den moed echter niet opgegeven, het meisje meerdere malen aangesproken, maar tevergeefs. Zij wilde niets van

EEN SCHITTERENDE FOTO, niet om het feit dat er oorlogsschepen op te zien zijn, die aan de Duitsche vloot-manoevres deelnemen, maar om de kwaliteit als foto op zichzelf, die de serene stemming van den maannacht prachtig weergeeft.

hem weten. Toen hij haar eenigen tijd daarna in gezelschap van Edgar Barret zag, was hij verschrikkelijk jaloersch op hem geworden. Niet eens, maar verscheidene malen, had hij het paar gezien en was het gevolgd. Rizzio zei verder, dat hij niet geloofde, dat Barret het goed met het meisje meende. Hij haatte hem hoe langer hoe meer. Op zekeren dag was hij hen nagegaan, had gezien, dat beiden afscheid van elkander namen en daarna een verschillende richting insloegen. Daarop was hij den man gevolgd en zag dat hij een woning binnenging. De deur der woning was niet gesloten; hij was den man na gelopen, had zich eensklaps op hem geworpen en hem door een messteek in 't hart vermoord.

De geestelijke zei dit alles met duidelijke stem. Hij sprak ook kalm, ofschoon het hem was aan te zien, dat hij ontroerd was.

„Is u ook een of ander van de levensgeschiedenis van dien Rizzio bekend?” vroeg de rechter.

„Niet meer dan dat ik weet dat hij een Italiaan is en dat hij uit Milaan komt. Dit laatste heeft hij me meegedeeld.”

Het gebouw, dat Mr. Mark Martineau met zoo veel moeite en zorg had opgericht, was nu als een kaartenhuis in elkaar gevallen. Om Elsie May vrijgesproken te krijgen, waren nu nog slechts enkele formaliteiten nodig en daarna zou deze zaak voor goed van de baan zijn. De opzienbarende bekentenis van Irene Bolsover was door die van den Italiaan Orlando Rizzio verdrongen, en het jonge meisje, dat door iedereen enkele dagen geleden voor schuldig werd aangezien, bleek nu niets met den moord te maken te hebben. De belangstelling in haar was dan ook bijna tot 't nulpunt gedaald, en als ze eenmaal uit haar hechtenis zou ontslagen

zijn, dan zou niemand meer over haar spreken of aan haar denken.

Op den avond van dien dag stond in de avondbladen een vraaggesprek met den heer Imri Clarke. Het was met interlinies gedrukt.

„Ja,” zei deze heer, in antwoord op een vraag van een der journalisten, „het is een geval geweest, dat de gemoederen zeer in beweging heeft gebracht. er kwamen zeer ongewone gezichtspunten in voor, maar het ligt niet op onzen weg om m'n meening over een en ander te zeggen. Het geheim van den dood van m'n secretaris is thans achterhaald en ofschoon de ware toedracht een verrassing voor ons was, zoo wensch ik ook dienaangaande het zwijgen te doen.

Het was natuurlijk niet moeilijk om in te zien, welke bedoeling bij den verdediger van het van den moord beschuldigde jonge meisje voorop zat. Hij trachtte haar onschuldig te bewijzen door de schuld op iemand anders te werpen, en het is me bekend, dat in dit verband door menigeen mijn naam genoemd werd en ik dan ook eenigen tijd onder toezicht der politie heb gestaan. Maar u begrijpt, dat ik me daar weinig van aantrok. Uit alles wat vandaag aan 't licht gekomen is, blijkt, dat de verdenking die op mij was gevallen, totaal ongegrond was en alleen in de verbeelding van een warhoofd kon ontstaan. Ik ben ook niet van plan om mij te verdedigen tegen de geruchten die in mijn nadeel loopen over de verhouding tusschen mij en mijn overleden secretaris. Een handig advocaat kan een getuige dingen laten zeggen, die, ofschoon ze op geen feiten rusten, de verdenking op een bepaalden persoon kunnen werpen.

Natuurlijk zal er nota genomen worden, van hetgeen mijn pupil vandaag gezegd heeft, maar dat zal, evenals de rest, ongegrond blijken te zijn. Ik ben in staat om aan te toonen, dat zij niets te maken heeft — en daartoe ook in de onmogelijkheid geweest is — met den dood van dien ouden man, nu ongeveer drie jaar geleden. In den nacht van zijn dood lag zij zwaar ziek te bed in Gravetown-Square en was onder dokter's handen. De geneesheer in kwestie is een zeer bekend en geacht man en zal z'n bezoeker wel genoteerd hebben. Gravetown-Square ligt mijlen ver van Johnson's Inn en het valt gemakkelijk te bewijzen, dat het eenvoudig onmogelijk voor haar was om de misdaad te bedrijven waarvan zij zich beschuldigd heeft.

Ik ben gaarne bereid uw vragen te beantwoorden — zoo vervolgde de heer Imri Clarke — „want ik ben er van overtuigd, dat hetgeen ik zeg, later door de feiten bevestigd zal worden. Ik denk, dat de rechter haar bekentenis als ernst zal opvatten en dat, hoe pijnlijk dit voor allen die in 't geval betrokken zijn ook moge wezen, die zaak in 't publiek besproken zal worden. In elk geval is er niets wat ik verborgen wensch te houden, niets waar ik voor behoef te vreezen. Het is wel onaangenaam voor me, dat die aangelegenheid aan 't licht moet komen, maar ik kan daar niets aan doen en moet er in berusten. Mijn pupil denkt en handelt in gewone omstandigheden heel normaal, en is dan verstandelijk evenwichtig, maar bij tijd en wijle is ze onderhevig aan zinsbegoocheling, en wel in erge mate. Dan verbeeldt ze zich dingen gedaan te hebben, die ze feitelijk absoluut niet gedaan of gezien heeft.”

Het spreekt vanzelf, dat dit vraaggesprek door honderdduizenden gelezen werd en gretig gehoord vond. Wanneer, hetgeen Imri Clarke daarin meedeelde, waar was — en er was geen enkele reden, waarom men aan de waarheid er van zou twijfelen, te meer daar hij natuurlijk, zoo nodig, den naam van den betrokken geneesheer kon noemen — dan zou het inderdaad dwaasheid zijn, het jonge meisje voor de moordenares van Abraham Robertshaw aan te zien.

Eenige dagen daarna waren al de formaliteiten inzake Elsie May vervuld en werd ze in vrijheid gesteld. Het werd als bewezen aangenomen, dat Edgar Barret vermoord was volgens het verhaal van den eerwaarden heer Lefevre. Wel bleven er nog enkele punten op te helderen, maar dat was slechts bijzaak.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

MODESHOW BIJ DE BIJENKORF

Op 'n wonder-warmen dag in September, 'n drukkende hitte, 'n hoorbare nieuwsgierigheid, 'n gehaast af en aan loopen, 'n gegagiteerd plaats en zoeken, 'n nerveuze spanning als voor het opgaan van het doek bij een première. De klok wijst half drie en wij mogen de primeur genieten van de wintermode 1929. De mannequins dragen hun illustre gewaden met meer of minder zelfvoldoening, doch met niet minder gratie. Zij treden op als de vertegenwoordigsters van bekende grootheden op modeterrein. Althans, we hooren met een soort eerbied namen fluisteren: Patou, Martial et Armand, Lelong, Chanel, Jenny, als ware hun roem onsterfelijk. Eilacie, ijdelheid der ijdelheden!

Welke vrouw denkt nog aan deze woorden — welke vrouw denkt überhaupt nog bij zooveel schoonheid, bij zooveel élegance, bij zooveel nieuwe kleuren en modellen. Nieuwe kleuren? Ja — in geen jaren toch hebben we deze eigenaardige paarsroode kleur gezien, die de schilder magenta noemt en de huisvrouw roode-koolkleur. Patou lanceert deze tint en noemt haar dahlia clair of dahlia fougé. We zagen hiervan mantels, versierd met kraag en manchetten van Amerikaansch opossum. Voor de avondcostumes gebruikt het huis Patou uitsluitend dahlia fougé. Een van de vele ontwerpen van deze beroemdheid was ook een namiddag-japon van zwart zijden crêpe marocain met aansluitende taille, die in schulpen uitliep en waarvan de lange, wijde, fijn aangeplooid rok óók geschulpt is. Op dit donkere toilet maken de twee paarsroode kleuren een wonderlijk effect. 'n Vrij geplooid kraag en wijde manchetten omsluiten hals en handen als 'n exotische bloem. Wij zagen kanten, tullen, zijden, crêpe georgette, lamé en moiré avondjaponnen. We zagen er van velours chiffon en van taftzijde met lichte gezellige bloemen, als van ouderwetsch cretonne. We zagen ze o zoo laag gedecolleteerd en o zoo lang, slepend en waaierend langs den grond. En dan de

avondmantels! Was het geen droom, was het geen sprookje uit de duizend en één nacht, was het niet om er je heele leven heimelijk een beetje naar te verlangen? Denkt U eens: een half lange mantel van wit velours chiffon, glanzend, wit glinsterend als maanlicht op versch gevallen sneeuw. De mouwen zeer wijd met al maar fijne rimpeltjes. De groote kraag van zacht bruin bont en randen bont die tot over den elleboog doorloopen. Precies van voren een zak, om even een spiegelkje of poederdoosje in te bergen van goudbrocaat.

evenals de vroegere ja-ja-hoed uit gaas bestond.

Een eindeloos lijkende revue en toch kwam het slot en nog wel in den vorm van 'n bruidstoet. Was het bedoeld als symbool, als het eindresultaat van al deze pogingen om de vrouw mooi, elegant en bekoorlijk te doen zijn?

Eind goed, al goed, was het ook hier.

C. DAMEN.

Hieronder uit zien we de lange slippers van een toilet van origineele zilverkleurige kant, zoo fijn, zoo uitermate precieus! Waarlijk een kunstwerk van het huis Lelong. En dan die andere avondmantel van lamé met zwarte vos, gevoerd met zwart fluweel — op een costume van dezelfde tint.

We zouden bijna vergeten nog iets van de hoeden te zeggen. Heelemaal geen klokmodellen meer. Pech, voor wie er nog pas een gekocht heeft. De meesten hebben randen, die van voren zijn opgeslagen en opzij en van achteren laag neerhangen. Zuid-Wester model dus.

Om ons nu niet zoo onbeschermd voor den dag te laten komen, hebben de mode-ontwerpers ons weer bedacht met de voile, die heel losjes over den hoed en over het gezicht hangt. Ook zagen we een bol van fluweel met een heel doorzichtigen tullen rand en een, waarvan de rand

WOLLEN KINDERKLEERTJES ZELF VLUG TE
KUNNEN WASSCHEN IS EEN GROOT GEMAK.
U KUNT HET, MET

LUX

MAAKT OOK EEN UITSTEKEND SHAMPOO.

Is het veilig
in water
't is veilig in Lux

L7-27

Blauw-Wit en Z.F.C. in het Stadion in actie. Een doelpunt voor de zebra's. De Zaansche doelverdediger doet een vruchteloze poging om den bal te stoppen.

Het doel der zebra's in gevaar tijdens den wedstrijd tegen Z.F.C. op Zondag j.l. Schindeler schijnt het zaakje niet te vertrouwen, temeer niet daar twee van zijn verdedigers reeds kennis hebben gemaakt met moeder aarde.

SPORT VAN ZONDAG

Wanneer we thans reeds een competitiestand maken, gaat Blauw-Wit aan den kop. Veel nut heeft een dergelijke becijfering echter nog niet, gezien voorloopig de situatie nog met de week zal veranderen.

De vraag is dus, hoe lang houdt de stadionclub het daar in die hogere regionen nog uit. De manier waarop de zebra's zijn gestart, is lang niet slecht. Twee wedstrijden achter elkaar gewonnen lijkt niets bijzonders en toch zijn er in de beide Westelijke eerste klassen slechts twee clubs die op een dergelijk resultaat kunnen bogen, n.l. Blauw-Wit en Stormvogels. Hieruit blijkt allereerst dat het krachtsverschil niet groot zal zijn. Of de positie van die twee uitverkorenen over eenige weken nog dezelfde zal zijn, is dan ook zeer de vraag.

Een overweldigenden indruk heeft het spel der Blauw-Witters Zondag niet gemaakt. De over-

Een spannende strijd tusschen E.D.O. en Stormvogels te Haarlem. Moment voor het doel der thuisclub, waar de doelverdediger een hoogen voorzet onderschept.

gezien, ook absoluut niet te omvatten. De gezichten van de talrijke schare menschen die de Ajax-lieden hadden vergezeld, stonden 's avonds op onweer. Hoe kan het ook anders! Zou Ajax het nu weer op de laatste wedstrijden aan laten komen? Ongetwijfeld beteekent

dit een gulden tijd voor den schatbewaarder, maar de risico is er o.i. toch te duur mee betaald. Krijgen we een kampioen in de hoofdstad, dan zal dit in elk geval Ajax wel niet zijn. Dit weten we al weer.

* * *

Een nog grotere verrassing, al zal ze niet in zoo'n breeden kring worden gevoeld, is het falen van Zeeburgia. Is dat nu de club die eenige maanden zoo ongeveer eerste-klasse-fähig kon worden genoemd? En waarvan men in ingewijde kringen beweerd, dat de tweede-klasse-kampioenstitel in elk geval weer voor het grijpen lag? Zeeburgia heeft geopend met twee nederlagen, waarvan die van Zondag j.l. in Bussum even onverwacht als groot is. En wat scheelt dat B.F.C. eigenlijk? Is dit de club die tot op heden slechts een bescheiden rol speelde in de tweede klasse?

D.E.C. doet verstandiger dan Zeeburgia. Dat deed het verleden week door te beginnen met de whites te kloppen en dat deed het Zondag weer, door Velox te slaan. Een tweede klasse zonder D.E.C. als kampioen is ook haast niet denkbaar.

In deze zelfde afdeling heeft A.F.C. goed werk verricht, door Zandvoort in de badplaats een punt afhandig te maken.

De clubs in 2 A waren er minder goed aan toe. De Spartaan leed in Wormerveer de eerste nederlaag en D.W.S. werd ten tweeden male geklopt. Daar ditmaal het vrij sterke Alcmara de polderbewoners overwon, zullen we ons nog maar niet ongerust maken.

De opening van de nieuwe sintelbaan. Wethouder Polak richt het woord tot de rond hem verzamelde athletiek-officials.

winning op het tamelijk geplukte Z.F.C. was mager, en het spel van dien aard, dat eenzelfde uitslag in het voordeel der Zaankanters de verhouding even goed had weergegeven.

Alvorens wij Blauw-Wit een kampioenscandidaat gaan noemen, zullen de zebra's zich door heetere vuren moeten slaan. Voor Z.F.C. verheugt het ons intusschen dat dit elftal zoo kranig partij heeft gegeven. Wanneer de Zaandammers tijdens dit seizoen de aderlating te boven komen, breken er wel weer betere tijden aan.

Met Ajax is precies het omgekeerde van Blauw-Wit het geval. Is deze ploeg werkelijk zoo zwak als uit de slechte resultaten moet worden opgemaakt? De uitslag tegen Hilversum was een volkomen verrassing, en voor hen die de rood-witte ploeg op het eind van het vorige seizoen met vrijwel hetzelfde spelersmateriaal in actie hebben

Roeiwedstrijden om den Hollandbeker. Een fraai overzicht op de baan. Van l. n. r.: Mainx, Kasteler, R. G., Maas, Nereus-Maas won de race.

Maria Paudler.

Met Maria Paudler vis-à-vis

Als je weet, dat er een bekende filmster in een Hollandsche badplaats vertoeft, maar je weet niet waar ze gehuisvest is, dan lijkt het een gemakkelijk karwei, om dat uit te vinden.

Zoo dachten wij ook, toen we op een gedenkwaardigen Maandagavond naar Noordwijk aan Zee togen om Maria Paudler, deze populaire sympathieke speelster, eventje onder de vulpen te nemen.

Een ster logeert natuurlijk in een brilliant hotel en daarom gingen we, omdat het zoo uitkwam, het eerst naar *Palace* hotel. De ramen waren weliswaar gewit, maar men kan niet weten, of men voor haar nog niet een kamer had vrij gemaakt.

In een leege, onnatuurlijk rustige hal, troonde achter de garderobe een aangename maagd, die kennelijk in een verregaande staat van lezen verkeerde, daar zij ons binnenkomen niet eerder bemerkte, dan toen we vlak voor haar waren gearriveerd.

„Kunt u ons (we waren met z'n tweeën) ook zeggen of Maria Paudler hier logeert?”

„Wie, Bitte? Marie Pander? Nein, leider nicht mehr hier!”

„Nee, Maria Paudler! U kent haar toch wel? Die bekende filmspeelster?”

„Nein, kenne ich nicht, aber Sie ist schon fort.”

„Harry Liedtke, die kent u toch wel?”

„Nein, alle Gäste sind schon fort gefahren. Es ist keine mehr hier.”

Hoe is 't mogelijk! Een jong meisje van den hedendaagschen tijd, dat Harry Liedtke niet kent en nog nooit gehoord heeft van Maria Paudler. We zouden het niet geloofd hebben, indien men het ons verteld had. Harry Liedtke, de lieveling van alle beschaafde en onbeschaafde vrouwen der wereld, de man waarop, zoowel de allerzwartste negervrouwen als de allerblankste society dames „smoor” zijn, de man, die met een enkelen lach duienden vrouwen voor zich inneemt en idem zooveel mannen de P... in jaagt, deze Adonis vindt in Noordwijk aan Zee een meisje, in den bloei van haar leven, dat hem niet alleen nog nooit gezien, maar zelfs nog nooit van hem gehoord heeft. Harry Liedtke, onder ons gezegd en gezwegen: deze schande kom je nooit meer te boven.

We eclipseerden zoo spoedig mogelijk uit dat hol der onwetendheid en gingen naar het *Huis ter Duin*. Een zee van licht straalde naar buiten en 't kon niet anders of hier moest ze vertoeven.

En ze vertoeft er ook.

Want nauwelijks vijf minuten na onze aandie-

ning werden we aan haar en haar man voorgesteld en zaten we rustig vis-à-vis.

Even zonnig en vroolijk als haar spel is even zonnig en vroolijk is zij in den omgang. Nooit had ze gedroomd dat Holland zoo mooi was, zoo rustig en... zoo eerlijk, want overal stonden de melkbussen maar zoo langs den weg en lieten de groenteboeren hun wagens gewoon op de straat staan en niemand dacht er over er iets af te halen.

In een woord: „het is een land als uit een sprookje,” besloot ze haar lofprijzing en het was haar aan te zien, dat ze enthousiast was.

Helaas, heeft ze voor haar vertrek nog even gemerkt, dat de Hollanders toch niet allemaal zoo eerlijk zijn als zij meent.

Want toen ze in Haarlem even een boodschap deed en haar portemonnaie op de toonbank legde, was deze radicaal verdwenen, toen ze even later terug kwam, om haar vergeetachtigheid ongedaan te maken.

Een paar heeren (?) vermoedelijk met een niet al te groot bank-conto, waren haar voor geweest.

De portemonnaie was ie-wie-waai-weg.

De eerlijke vindere hebben ontzettend geboft, dat Maria Paudler in geen geval dezen diefstal heeft willen aangeven. Ze vond het zoo grappig, omdat ze gedurende haar verblijf in Holland niet uitgepraat raakte over de eerlijkheid, en op den laatsten dag voor haar vertrek de dupe wordt van die eerlijkheid.

„Ik houd van humor,” zei ze ronduit, „ieder mensch die gevoel voor humor heeft, vind ik sympathiek, en kan ik al bij voorbaat mee opschieten.”

Men behoefde haar maar aan te zien, om te weten, dat zij ook meende wat ze zei. Dit liefvallige schepsel drijft enkel en alleen op de groote dosis humor, welke zij bezit. Want Maria

Paudler is niet alleen filmartiste, zij is ook en vooral Operettester aan het groote Staatstheater te Berlijn en Weenen en hierdoor is het te verklaren, dat zij vanaf het vorige jaar tot 31 Augustus van dit jaar, iederen dag van 's morgens vroeg tot 's avonds 12 uur gewerkt heeft, zonder een enkelen vrijen dag, uitgezonderd den Goeden Vrijdag en Kerstavond. Maria Paudler mag dan meer verdienen dan de doorsnee mensch, maar men zal dan tevens ook moeten erkennen, dat zij meer werkt dan drie doorsnee menschen te zamen.

Lustig babbelde zij voort en het werd al later en later, totdat we eindelijk, noodgedwongen afscheid namen. Half elf is de tijd, dat zij gewoonlijk naar bed gaat, wanneer zij vacantie heeft en nu was het reeds kwart over elf.

Toch vertelde ze ons nog even, dat zij plan heeft, binnenkort weer naar Holland te komen om een tournee te maken. Maar dan niet streng incognito, zooals thans.

Zij verwonderde zich erover, dat het uitgelekt was, dat zij in Holland vertoeft, want niemand, zelfs niet de vertegenwoordiger der AFA-fabrieken, wist van haar afwezigheid af.

„Hoe komt de Stad Amsterdam dit nu te weten,” vroeg zij verbaasd, „en dat juist op den vooravond van mijn vertrek terwijl ik toch zestien dagen hier geweest ben?”

We lachten eens fijntjes, en vertelden haar, dat ook de wegen der Hollandsche pers onnaspeurbaar zijn, vaak zelfs voor de ingewijden...

Om tweeërlei redenen zijn we verheugd met Maria Paudler kennis gemaakt te hebben.

Ten eerste weten we thans, dat haar spel niet geforceerd is, en zij speelt, zooals zij is;

en ten tweede dat zij in alle opzichten een prettige aangename figuur is, wars van alle grootdoenerij, welke bij velen het niets-zijn moet camoufleren, terwijl zij bovendien in haar privéleven niet geveerd is...

Hiervoor moet men echter jonge vrouw zijn, om te begrijpen wat dit zeggen wil en dat zijn wij tot nu toe nog nooit geweest.

LOUIS VIERHOUT.

Maria Paudler.

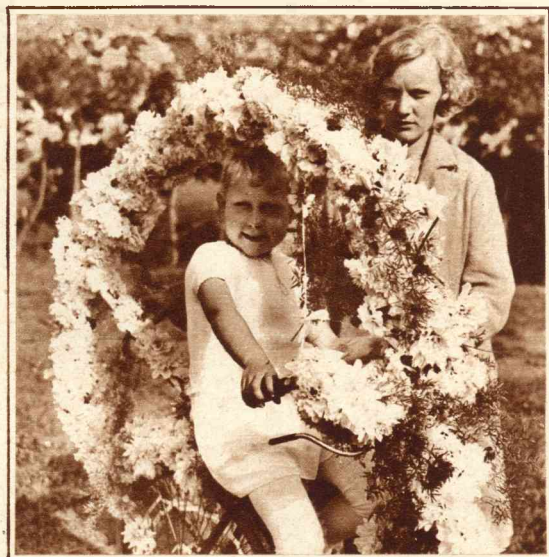
IN HET KRELAGE-HUIS TE HAARLEM werd vorige week een grootsche Dahlia-tenoonstelling geopend. De schitterend gegroepeerde Dahlia's maakten een diepen indruk op de bezoekers, die al aanstonds de show in groote getalen bezochten. Van de onderscheidene prachtgroepen plaatsen we een foto van de Jane Cowl, een inzending van de firma H. van Bourgondie & Zoon te Hillegom.

Onder de verscheidene feesten, die ter gelegenheid van de Schager Winkelweek gehouden werden, behoorde ook een schitterend geslaagd bloemencorso. Een aardige kiek van 'n vliegmachine, die geheel uit bananen was samengesteld, geven wij onzen lezers hierboven.

TE HILLEGOM werd Vrijdag 20 Sept. het Openbaar Slachthuis officieel geopend, waarbij bovenstaande groepfoto gemaakt werd van de verschillende autoriteiten, die daarbij aanwezig waren.

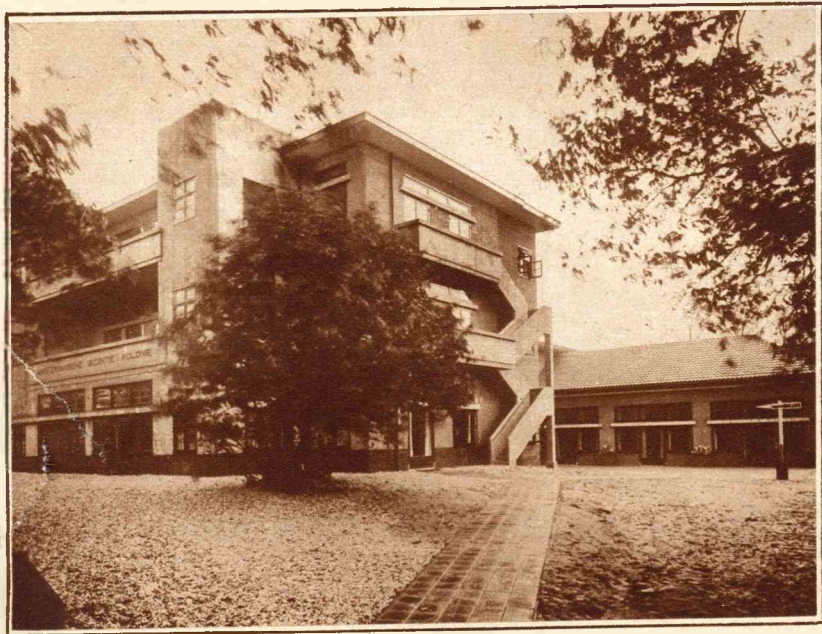
UIT DE Provincie

Hiernaast: Kleine Zus schijnt onder haar bloemenkrans, waarmee ze haar mooie fiets heeft opgesierd, wel schik te hebben.

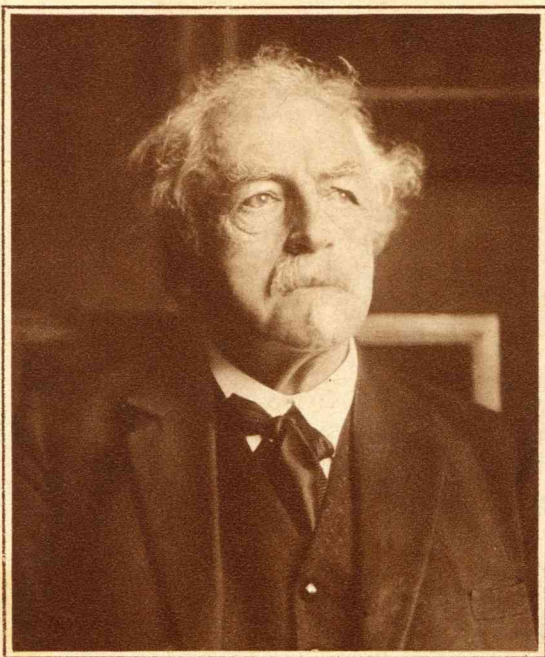
Een Oeteldonsch fanfarekorps trok ook in den stoet mede. Hierboven een prentje van een meisje, dat Oeteldonsch muzikante geworden was, terwijl ze een nummertje ten beste geeft. Een typisch kiekje!

Vorige week Zaterdag werd het verbouwde Koloniehuis van de Amsterdamsche vereeniging van Gezondheids- en Vacantiekolonies officieel geopend. Hierbij een buitenaanzicht van het fraaie gebouw aan de Kostverlorenstraat te Zandvoort.

BUITENFEEST VOOR DE A. J. C.'ers. Zondag hielden plm. 2000 jongens en meisjes dezer vereeniging een feest op het fort Spijkerboor. Onze fotograaf maakte een aardige opname bij het vertrek der feestelingen.

Dr. F. M. Wibaut hierboven in beeld.

Amsterdamsche Kopstukken

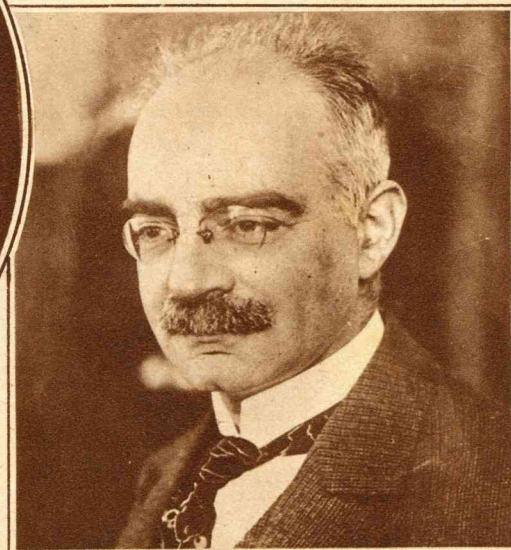
J. H. A. L. von Freitag Drabbe, die wederom in 't nieuwe college zitting nam.

Wethouder S. R. de Miranda.

Sinds eenige dagen heeft Amsterdams Gemeenteraad een nieuw dagelijksch College gekozen. Het leek ons wel interessant het nieuwe gemeentebestuur in zijn geheel hier meer te geven. Hier boven: Burgemeester W. de Vlucht zal wederom als voornaamste lid van het bestuur der gemeente optreden.

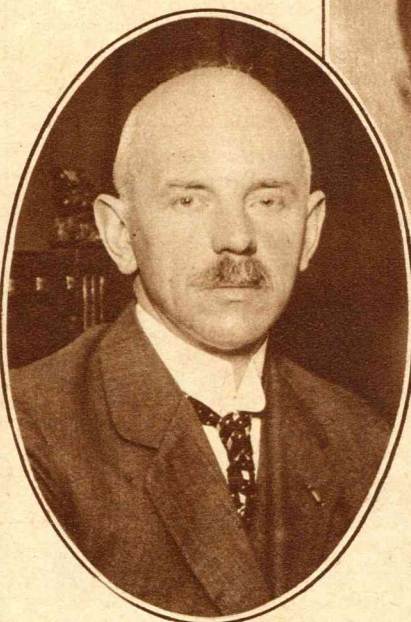

Wethouder Dr. E. J. Abrahams.

J. Douwes, de nieuw gekozen Wethouder, die het vorige college ten val bracht door zijn ingediende motie.

Hiernaast een foto van den heer Jan ter Haar, die als wethouder heenging en thans bij geruchte genoemd wordt als de nieuwe burgemeester van Hilversum.

De nieuwe Wethouder van Onderwijs Ed. Polak.

Hiernaast:

Prof. Woltjer, van de Vrije Universiteit, en lid van den gemeenteraad, viert heden zijn 25-jarig jubileum als hoogleeraar aan genoemde universiteit. Zooals men weet werd de professor aangezocht als Minister van Onderwijs in het pas opgetreden Ministerie, maar moest wegens redenen, die zijn hoogleeraarsambt betroffen, bedanken.

